

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

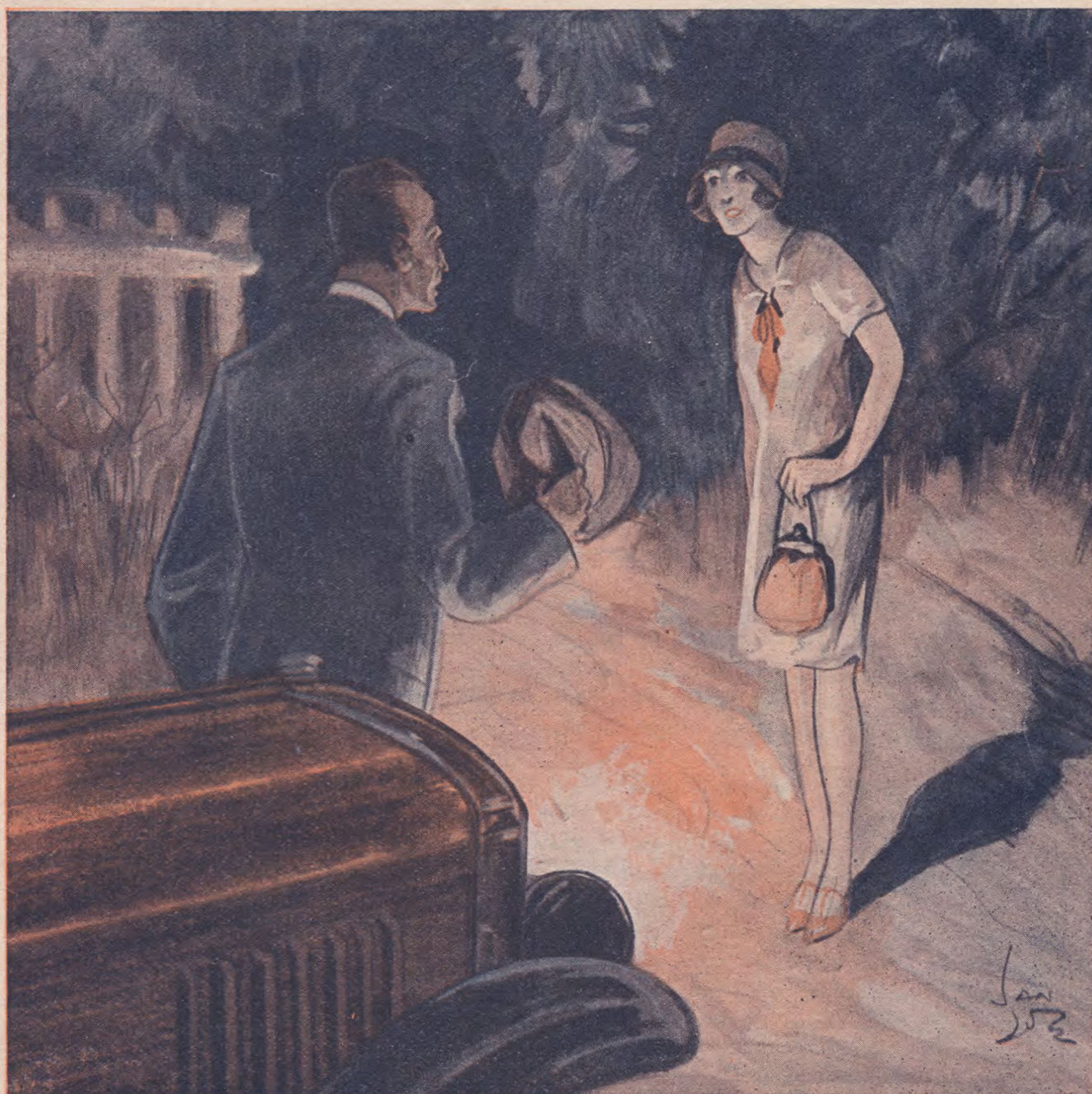
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 824

KNOCK-OUT!

20 cent

Een wit gezicht werd plotseling in het schijnsel van de kaplamp zichtbaar.

NIEUWE SERIE

Knock-out!

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE DIEFSTAL BIJ DE LANDBOUWBANK.

Het plaatsje Ware, in het Graafschap Hertford ligt op ongeveer anderhalf uur rijdens met een goede auto van Londen verwijderd, en ontleent daaraan wellicht den moed, zich zelf een stad te noemen, ofschoon het in werkelijkheid niet veel meer is dan een groot dorp.

Het ligt daar altijd maar zoo'n beetje te dommelen op den bodem van een valei, in een heerlijk, warm nestje van groen. De weiden zijn er talrijk en goed, het vee is er van uitstekende hoedanigheid, men kweekt er een voortreffelijke soort appelen, en wat de kippen betreft — Ware gaat er prat op, dat het op de groote tentoonstellingen van pluimvee steeds de eerste prijzen wegkaapt.

Het is dus een welvarend, groot dorp, hetgeen niet wegneemt, dat rasechte Londenaars het een „slaperig gat” zouden noemen.

Het telt wel bijna vierduizend inwoners, er zijn drie scholen, behalve nog de groote kostschool van Mijnheer Tumble, er zijn vijf kerken, en ten slotte een beroemde echo, en een bioscoop. De eerste moet men midden in het bosch zoeken, dat zich ten Noorden van het plaatsje uitstrekt, de tweede omstreeks het midden van de Highbstreet, schuin tegenover de groote kruidenierszaak van Mijnheer Appletree.

De omstreken zijn terecht beroemd, en des zomers trekken er honderden Londenaars naar de pensions en de kleine hotels in de omgeving. Er zijn ook groote landgoederen, waarvan er zelfs twee het geheele jaar door bewoond zijn.

Het lijkt echter wel, alsof men te Ware inderdaad een beetje dommelig is uitgevallen, hetgeen wel het gevolg kan zijn van het goede, oogenschijnlijk gemakkelijke leventje dat men er leidt.

Men zal dus de schrik en de ontstelde verbazing kunnen voorstellen der bevolking, toen de twee plaatselijke bladen op een goeden morgen tegelijkertijd het bericht bevatten, dat er een ernstige diefstal was gepleegd bij de Landbouwbank.

Misdaden kwamen in het landelijke, brave Ware zoo goed als nooit voor, en daarom was de schrik des te grooter.

Dien morgen reed er geen enkele zakenman in zijn eigen of gehuurd autootje naar de City, of hij wierp in het langsgaan een nieuwsgierigen blik, op het groote, oude heerenhuis, waarin de Bank gevestigd was.

Het was maar een der talrijke filialen van de Moederbank te Londen en men kon hier dus volstaan met dit eene huis, en een personeel

van ongeveer 15 man, met inbegrip van den filiaaldirecteur en den jongsten postzegelklerk.

Het huis zag er schilderachtig uit, want het was, zooals gezegd, heel oud, en bijna de geheele gevel was begroeid met wingerd en pronkerwten.

Het had een deur die bijna voortdurend openstond, als om te getuigen, dat iedereen er welkom was, en dat de Bank ook iedereen vertrouwde, en op die deur, in het midden van het paneel, glansde de koperen plaat, waarop, in zwarte letters de naam van de Bank te lezen was.

Alleen een paar kamers gelijkvloers en de eerste verdieping werden gebruikt voor de Bankzaak, de tweede en de derde waren verhuurd, respectievelijk aan een gepensioneerd kolonel, een knorrige grijsaard, die er met een nichtje en een huishoudster woonde, en aan de weduwe van een ontvanger, die een paar van de fraaie vertrekken had onderverhuurd aan leeraren op de kostschool van Mijnheer Tumble, die extern waren.

Zoo naar het uiterlijk te zien, was er volstrekt niets veranderd.

De deur stond open, en zooals gewoonlijk, bezoekers liepen in en uit — maar een geoeffend oog had daarbinnen in de vestibule al spoedig een van die stille agenten ontdekt, die ten onrechte meenen, dat zij niet als zoodanig herkenbaar zijn, een opvatting die niet juist is, want er bestaat wel geen vak, hetwelk zoo spoedig door zijn bekleeders verraden wordt, als dat van den rechercheur en detective.

Het was een heer van een jaar of veertig, in een kaalgesleten, zwart pak en met het onvermijdelijke bolhoedje op. De schoenen hadden breede punten en dikke zolen — echte schoenen om lange afstanden af te leggen.

Deze man was Inspector Kerrick, en hij maakte deel uit van Scotland Yard.

Want Ware had wel een eigen politie, maar het behoorde nu eenmaal tot het Arrondissement Londen, en daarenboven scheen de zaak een weinig ingewikkeld te zullen worden. Op dat oogenblik stond het nog niet vast, wie de diefstal kon hebben gepleegd, en het zag er toen nog naar uit, alsof dat ook niet zoo spoedig zou worden opgehelderd.

Naar zijn uiterlijk te oordeelen had Inspector Kerrick er zelfs een zwaar hoofd in, want hij liep met een grimmig gezicht op en neer met zijn

handen op den rug en nu en dan wantrouwend kijkend naar de klanten van de Bank, die, voor zoover zij al op de hoogte waren, een beetje angstig, en zachtjes fluisterend, van het eene loket naar het andere liepen.

In het kort had de diefstal zich als volgt toegedragen.

Om te beginnen was er van braak geen sprake geweest. De brandkast in het vertrek waar gewoonlijk vier of vijf klerken zaten, die daar den hoofdkassier gezelschap hielden, was eenvoudig geopend met den sleutel die er op paste, en na de cijfercombinatie naar behooren te hebben gesteld. De kas stond bijna den geheelen dag open, totdat, even voor het sluiten van de Bank, om half zes in den avond, de hoofdkassier ze afsloot met den sleutel, die dan in zijn eigen zak voor goed verdween tot den volgenden ochtend. Meestal was de kassier het laatst aanwezig. Dien middag echter was het zeer druk geweest, en hij nam het besluit wat te blijven nawerken. In dat lot moesten ook een paar klerken deelen, die daartoe echter niet in een al te best humeur kwamen — want het was prachtig weder, en bovendien waren zij jong en hadden honger.

Een voor een verdwenen zij dan ook, en de kassier bleef alleen achter en werkte nog een kwartier, waarop hij zijn boeken toeklapte, zich van zijn hoogen kruk liet glijden, en de korte wandeling naar de brandkast begon.

Halverwege dezen tocht bleef hij staan, en keek een weinig verwonderd naar de gesloten deur, waarop geen sleutel stak.

Met de zware boeken onder den arm gekneld bleef hij staan en keek.

Hij meende zich toch stellig te herinneren, dat hij de kast nog niet gesloten had, dat zou tegen een gewoonte van jaren zijn geweest.

Maar wie had het dan wel gedaan, en waar was de sleutel?

De oude heer werd een beetje ongerust, legde de boeken zoolang terzijde op een klerkenlesenaar, en liep op een sukkeldrafje naar de kast toe, meenende, dat hij misschien verkeerd gezien had.

Maar de deur was wel degelijk dicht, de lettercombinatie was verstoord, en de sleutel stak niet in het slot!

Met een gebaar dat geheel onwillekeurig was, tastte hij in zijn broekzakken, daar bergde hij altijd den sleutel weg, na de kast des middags te hebben afgesloten. Hij vond er hem niet —

maar toen hij nu ook, hoe langer hoe zenuwachtiger zijn colbertzakken doorzocht, vond hij in een daarvan den brandkastsleutel. De eerste indruk bij den ouden Jake Merryman was er nog alleen maar een van ontsteltenis en zelfbeklag — hij vreesde dat hij suf was geworden en een handeling verricht had zonder er zelfs iets van te weten, of om het krachtig en duidelijk uit te drukken, dat hij kindsch werd.

Nooit bergde hij een sleutel, welke dan ook, in een zijzak van zijn colbert. Dit zijn van die gewoonten, die een man tot een tweede natuur zijn geworden. Zijn zakdoek heeft een vaste plaats, evengoed als zijn zakmes en zijn sigarenknipper. Dit waren dingen, die Mijnheer Merryman heel goed wist, en waaraan hij geen seconde kon twifelen.

Zijn vingers trilden, toen hij den sleutel in het slot van de kast stak, naar de cijferschijf zoolang te hebben verdraaid tot de goede combinatie te voorschijn kwam.

De zware deur draaide geruischloos om haar hengsels, en de kassier keek de planken af.

Nu valt het aan den inhoud van een brandkast al heel moeilijk te zien, of er iets aan ontbreekt, tenzij men overgaat tot een grondig onderzoek.

En dat deed de plichtsgetrouwe Mijnheer Merryman dan ook. Hij liet er zijn middagmaal voor wachten, greep opnieuw zijn boeken, maakte in koortsachtige haast een staat van de kas op, schreef met dikke, zware cijfers het bedrag, dat er in de brandkast aanwezig moest zijn, op een stukje papier, en begon toen, na een arbeid die bijna drie kwartier gevegd had, de effecten van allerlei aard, de aandeelen in verschillende maatschappijen de premieloten en het contante geld te tellen.

Toen hij daarmee klaar was, zonk hij met een kreunende zucht op de eerste de beste stoel neer — er ontbrak een bedrag van niet minder dan achtduizend pond sterling, meerendeels in bankpapier.

Vijf minuten bleef Mijnheer Merryman onbeweeglijk zitten waar hij zat als verdwaasd voor zich uitstarend, maar toen sprong hij plotseling op, alsof er ergens een veer in hem was losgegaan, en begon het groote kantoorgebouw te vervullen met zijn weeklachten.

Geheel nutteloos overigens, want er was geen levende ziel meer achtergebleven met uitzondering van de dikke kantoorkat, die verschrikt

blazend wegstoof op het vernemen van deze buitensporige geluiden.

Maar de kolonel hoorde ze wel, en omdat hij door jicht aan zijn stoel gekluisterd was, bracht hij eerst zijn geheele repertoire aan vloeken ten gehoor, dat zeer uitgebreid en oorspronkelijk was, en zond toen de oude huishoudster naar beneden, om te gaan vernemen „wat dat vervloekte kabaal beteekende.”

En zoo werd dan het bericht van den diefstal het eerst wereldkundig gemaakt, en verspreidde het zich als een loopend vuurtje in het dommelende, warm gestoofde Ware in zijn nêstje van groen.

De huishoudster riep, alsof het een binnenbrandje gold, het juist voorbijrijdende handspuitje aan, dat van een brand terugkeerde, en de bemanning brulde op haar beurt om den statigen politieagent, een waar ornament van Ware, en die een beetje verwilderd kwam aandraven op zijn dikke, een beetje kromme beenen.

Van dat oogenblik af kon men de zaak als rijp voor publiciteit beschouwen. De twee concurrerende bladen zonden hun beste mannetjes onmiddellijk de straat op, de vulpennen krasten over het papier, de persen begonnen te draaien, en den volgenden morgen werd Ware wakker, in het onbestreden bezit van een echte onvervalschte sensatie.

Maar intusschen begreep nog niemand hoe het eigenlijk in zijn werk was gegaan. Er waren twee of drie inwoners, die kalm weg den ouden Merryman beschuldigden, maar zij werden uitgelachen, of, erger nog, voor stapelgek verklaard.

De kassier was al veertig jaar bij de Bank, hij was niet ver van de zeventig, en op dien leeftijd begint het geld zijn waarde te verliezen, vooral wanneer men kind noch kraai in de wereld heeft, geheel alleen woont, met een heel verre nicht, die nauwelijks meer familie is, en meer dan genoeg verdient, om datgene van het leven te kunnen genieten, wat voor een grijsaard nog waarde heeft.

Het spreekt vanzelf dat aanstonds alle klerken werden ondervraagd, die het laatst met Mijnheer Merryman in het vertrek voor de comptabiliteit geweest waren, door de heeren klerken zelven ruwweg „de centenkamer” genoemd.

Maar het bleek al spoedig, dat dit verhoor de zaak geenszins zou verduidelijken! Het te-

gendeel was eerder het geval!

Want de kast had den geheelen dag opengegaan, zooals gewoonlijk en drie of vier klerken hadden het recht, er geld uit te nemen of in te leggen, naar de behoefte van het oogenblik.

Het waren loketklerken, en de souches van hun reëubookjes klopten precies.

De kast stond echter op een voor diefstal zeer gunstige plaats, namelijk achter in het vertrek, zoodat niet alleen de kassier, maar ook de meeste klerken er tijdens hun arbeid met den rug naartoe gekeerd zaten.

Het moest dus voor een handigen langvinger niet zoo moeilijk zijn geweest, snel een pakje bankbiljetten weg te graaien — natuurlijk op gevaar af, bij die beweging te worden gesnapt, dan wel, dat de kassier het in zijn hoofd kreeg, in den loop van den dag de brandkast eens te inspecteeren.

Maar in den loop van dien eersten dag van onderzoek vernauwde zich de kring van verdachten niet onaanzienlijk!

Want toen de oude Merryman een weinig tot kalmte was gekomen, en weer geregeld kon denken, herinnerde hij zich eensklaps, dat er zeer laat op den middag nauwelijks een kwartier voor sluitingstijd door een pachter uit de omgeving een betaling was gedaan met behulp van een pakje bankbiljetten van honderd pond, samengehouden met een elastiekje van ouderwetsch model, rood en bijna een vinger breed.

Dat elastiekje was er omheen blijven zitten, en hij zelf had het pakje bankbiljetten op de bovenste plank van de kast gelegd. De papieren

waren fonkelnieuw geweest.

Welnu, dat kostbare pakje behoorde onderhetgeen er gestolen was!

Nu stond het vast, dat de hoofdkassier reeds op dat tijdstip drie van de klerken naar huis had gezonden, die het ergst pruttelden tegen hun overwerk, en hij herinnerde zich dat hij dat gedaan had, nog steeds staande bij de open kast, waarin hij zooeven het pakje had neergelegd.

De klerken, maar al te verheugd, dat zij hunne vrijheid herkregen, hadden onmiddellijk hunne strooïeden van den kapstok genomen, en waren weggerend, om niet meer terug te keeren.

Wie er toen met Merryman in het vertrek overbleven, waren Harry Lonsdale, Jack Tucker en Philip Auerbach.

Nog later in dien middag ontdekte de ijverige heer Kerrick, dat Harry Lonsdale voor een klerk met een salaris van dertig pond sterling in de maand al buitengewoon weelderig leefde. Hij woonde met zijn moeder in een fraai landhuis op een half uur rijdens van Ware, hij hield er een mooie auto op na die zijn eigendom bleek te zijn, en hij ging altijd keurig gekleed, terwijl hij vrij hooge verteringen maakte, denzelfden zomer met zijn moeder een grootte reis zou ondernemen, en verloofd was met de eenige dochter van Mijnheer Tumble, den kostschoolhouder.

Waarom dit laatste nu eigenlijk tegen hem sprak, was niet erg duidelijk, maar het is een feit, dat Harry Lonsdale om elf uur in den avond gearresteerd werd, aan het hekje van zijn eigen tuin, en toen hij zich met een valies in zijn hand naar binnen wilde begeven.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

VERWARRING.

Het kan niet anders of de commissaris van een klein plaatsje als Ware heeft een grooten dunk van zijn functie, en van zijn gewicht als staatsburger.

Hij beschouwt zich, naast den burgemeester, als een soort van almacht, waaraan alles onderworpen moet zijn.

Groote misdaden geschieden er niet, de laatste moord op een rijken landbouwer was zeker wel tien jaren geleden, en de bankroof was dus iets heel bijzonders, waarvan mijnheer Bullfinch, zoo was den naam van den commissaris, zich heel wat voorstelde.

Hij had de eerste onderzoekingen geleid, en hij was het, die ook als eerste den jongen Lonsdale verdacht, en bevel had gegeven tot zijn arrestatie.

Dien avond had hij, in zijn particuliere woning, juist Lord William Aberdeen op bezoek, die een landhuis bewoonde in de omgeving, en met hem een zaak van tamelijk weinig belang kwam bespreken, in verband met de ongerechtvaardigde aanspraken van een buurman op een paar vierkante meters grond van het park, hetwelk bij de bezitting van Zijne Lordschap behoorde.

Mylord stond juist op het punt afscheid te nemen toen de telefoon op de schrijftafel van commissaris Bullfinch overging, met een schrill, waarschuwend geluid.

Excuseer mij een oogenblik, Mylord zeide Bullfinch, naar het toestel grijpend.

Zijn gelaat verhelderde, en zonder dat hij er zelf iets aan doen kon, riep hij uit:

— Wij hebben hem, Mylord.

Nu was Zijne Lordschap pas dien eigen middag op zijn landgoed aangekomen, hij had nog geen tijd gevonden om kennis te nemen van de groote en de kleine gebeurtenissen, die zich te Ware tijdens zijn afwezigheid hadden afgespeeld, en hij keek dus eenigszins verbaasd, en trok zijn wenkbrauwen hoog op, boven de grijze, doordringende oogen.

Maar de commissaris sprak al weer verder in het toestel:

— Neen — naar het bureau — ik kom er dadelijk — heeft hij al iets losgelaten? Wat zeg je — liep hij maar te lachen? Nu, dat zullen wij hem

spoedig genoeg afleeren! Laat hem vast fouilleeren — ik kom onmiddellijk!

Hij legde het toestel neer, en wreef zich in de handen. Zijn kleine, zwarte oogjes schitterden van trots en voldane ijdelheid, toen hij zich tot zijn bezoeker wendde met de woorden:

— Ik geloof te mogen zeggen, Mylord, dat wij dat spoedig hebben opgeknapt, ook zonder de hulp van die potkijkers van Scotland Yard! U zult moeten toestemmen, dat wij er niet lang over gedaan hebben!

— Ik zou gaarne alles toestemmen wat gij maar wilt, commissaris, zeide de bezoeker glimlachend, als ik maar wist, waar het over ging!

— Weet gij dat niet? vroeg Bullfinch met een mengeling van verontwaardiging en ongeloof. Maar de heele stad spreekt ervan! Iedereen is er vol van! Er is gisteren uit de brandkast van de Landbouwbank een bedrag van 8000 pond sterling gestolen!

Lord Aberdeen spitste de lippen tot een zacht gefluit, en zeide:

— Dat is een heel groot bedrag — voor een plaatsje als Ware!

— Ik geloof dat het zelfs voor Londen niet onaanzienlijk zou zijn, Mylord, hernam de commissaris, een weinig op zijn teenen getrapt naar het scheen, want hij wilde niet gaarne de beteekenis van den diefstal verminderd zien.

— En — heb ik het goed begrepen — heeft men den inbreker reeds?

— Geen inbreker, Mylord! De diefstal moet op klaarlichten dag zijn gepleegd! En Lonsdale is de dader, of ik wil mijn hoofd opeten!

Dit was een geliefkoosde uitdrukking van Mijnheer Bullfinch, die hij natuurlijk niet ernstig meende, en dat begreep iedereen, die hem maar even had aangezien.

— Lonsdale — Harry Lonsdale, bedoelt gij? zeide Mylord verbaasd. Ik geloof dat hij niet ver van mijn huis woont, met zijn moeder. Ik wist eigenlijk volstrekt niet dat die jonge man bij de Landbouwbank in betrekking was!

— Hij zegt ook altijd dat hij het doet om iets om handen te hebben! zeide de commissaris schouderophalend. Een echte bluffer! Hij gaf zich altijd voor rijk uit! Het blijkt nu wel, op

welke manier hij die rijkdommen verzamelt!

— Zijn moeder is immers de weduwe van den ouden Lonsdale, die destijds frauduleus....

— Welzeker! viel de commissaris zijnen bezoeker in de rede, terwijl hij nog al onbeleefd zijn horloge raadpleegde. Dat is een heel rare zaak geweest, destijds! Ik hoor dat de schuldeischers allen tevreden zijn gesteld, en ik wil mijn hoofd opeten, als ik begrijp hoe dat in zijn werk is gegaan! Overigens — het is alleen de moeder van Lonsdale die het zegt! Een erg trotsche dame, moet gij weten!

— Dan zal haar het bericht van de arrestatie wel vreeselijk aangrijpen, zei Lord Aberdeen meewarig, zachtjes het hoofd schuddend. Gij zijt natuurlijk zeker van Uw zaak?

— Zoo zeker als de logica iemand maar kan maken, Mylord! antwoordde Bullfinch. De jongeman verdiende daarginds zoiets van 30 pond per maand, zijn vader liet hem niets na dan schulden, en nu leidt hij een leventje als een prins! Kunt u verklaren, waar dat geld vandaan kwam?

Weer gingen de wenkbrauwen van Zijne Lordschap een eind de hoogte in, en koeltjes kwam het over de dunne lippen:

— Mijn waarde heer, ik geloof niet dat ik getuige ben in deze zaak! Ik dacht inderdaad dat Harry Lonsdale zeer welgesteld was, of tenminste op een behoorlijke voet kon leven. Ik erken dat 30 pond sterling per maand niet veel is. Maar ik zou zoo iets niet achter hem gedacht hebben, dat is zeker.

Bullfinch zette een gezicht, alsof hij een splinternieuwe, hoogstoorspronkelijke waarheid ging verkondigen, toen hij geheimzinnig sprak:

— Stille waters hebben diepe gronden! En nu spijt het mij zeer — maar mijn plicht roept mij....

— En ik zou het mij zelf nooit vergeven, wanneer ik de oorzaak zou zijn dat gij dien plicht zoudt verzuimen! zeide Mylord. Ik ben zeer nieuwsgierig naar den afloop van Uw verhoor. Een arrestant die op weg naar het bureau loopt te lachen — dat komt niet dikwijls voor! Tenminste niet wanneer hij zich schuldig weet!

— Het zal wel het lachen zijn geweest van een boer die kiespijn heeft, zeide de commissaris grimmig. Maar als gij belang stelt in den jongen schelm, Mylord, dan noodig ik U uit, mij naar het bureau te vergezellen!

— Dat aanbod aanvaard ik gaarne! Maar

verbiedt de wet niet, dat ik aanwezig ben bij het eerste verhoor?

Toen sprak commissaris Bullfinch dien avond het tweede zwaar wegende en machtige woord:

— De wet in Ware, Mylord — ben ik!

— „L'état — c'est moi!" zeide Lodewijk XVI, verklaarde Mylord glimlachend.

Maar de commissaris kende ten eerste geen Fransch, en wist ten tweede niets van de Fransche geschiedenis, zoodat hij er zich uitredde met de woorden:

— Juist, en Lodewijk XVI was ook niet de eerste de beste! Hij had gelijk, de oude schelm! Dus als gij lust hebt, kunt gij in een hoekje het eerste verhoor gerust bijwonen. Ik weet wel dat gij geen misbruik van vertrouwen zult maken! Hij zal natuurlijk dadelijk door den mand vallen! Het bureau is op weg naar Uw landgoed. Wanneer ik soms van Uw wagen....

— Maar dat spreekt immers vanzelf, waarde commissaris! antwoordde Mylord. Mijn auto is tot Uw beschikking! En ik dank U voor Uw bereidwilligheid, om mij in staat te stellen, eens te vernemen wat de jonge Lonsdale te berde heeft te brengen!

De commissaris verliet voor een kort oogenblik het vertrek, om vlug zijn uniformjas aan te trekken en zijn pet op te zetten. Een oogenblikje later troonde hij als een waren koning naast Mylord in den prachtigen, ruimen tweezitter.

Het was jammer dat het al zoo laat was, want in het kleine Ware sliep bijna iedereen nu, maar er waren toch nog enkele late schouwburgbezoekers uit Londen, die hem daar zagen zitten naast den schatrijken, adellijken grondbezitter!

De rit duurde duurde geen vijf minuten. Het hoofdbureau van politie was gevestigd in wat vroeger een fraaie, naar ouden trant gebouwde boerderij was geweest. Er waren maar twee cachotten in, en dat was voor het zachtmoedige Ware ruimschoots voldoende.

Bullfinch begaf zich aanstonds naar zijn werkvertrek, door Lord Aberdeen op den voet gevolgd, nam daar plaats voor zijn bureau, wisselde op zachten toon een paar woorden met zijn schrijver, en kwam toen eigenhandig een stoel brengen aan Lord Aberdeen, die in het verste hoekje van het vertrek plaats nam, half verscholen achter een tochtscherm, en zoo volkomen in de schaduw, dat er van zijn gelaat niet het minste te onderscheiden viel.

Toen klonk de barsche commandostem van

commissaris Bullfinch :

— De zaak van de Landbouwbank ! Laat de arrestant bij mij komen !

De deur ging open, en met een reusachtigen agent aan zijn zijde trad Harry Lonsdale het vertrek binnen.

Hij was een groote, slanke en wonderlijk regelmatig gebouwde knaap van omtrent 23 of 24 jaar met stevige schouders, en een lachend gezicht, waarin dadelijk de heldere oogen, en de groote, rechte neus opvielen. Hij was in smoking, maar droeg daarbij een slappen hoed en een gewone overjas.

De reusachtige agent had het valiesje in zijn hand, hetwelk Lonsdale bij zich droeg, toen hij gearresteerd werd.

Lonsdale keek van zijn hoogte van bijna zes voet een oogenblikje verbaasd rond, en toen scheen zijn gelaat plotseling te betrekken, en de lach verdween ervan.

— Ja, ja, nu wordt het ernst ! grinnikte de commissaris, die die verandering wel gezien had. Komaan, wij zullen die zaak eens vlug opknappen ! Uw naam ?

— Harold Exeter Lonsdale.

— Uw geboorteplaats en ouderdom ?

— Cheswick, 23 jaar.

— Uw tegenwoordige woonplaats ?

— „Craw Hall” Abdey Lane, Ware.

— Beroep ?

Voor het eerst scheen de jonge man met zijn antwoord te aarzelen, maar het duurde maar kort en toen sprak hij :

— Klerk in de afdeeling cheques van de Landbouwbank in Ware.

— Kunt U zich eenig denkbeeld vormen van de rede, waarom ik U heb laten arresteeren ? vroeg Bullfinch, zich achterover in zijn stoel werpend, en met het gezicht van een man, die een bijzonder fijne zet op het schaakbord heeft gedaan.

— Jawel — U denkt dat ik de 8000 pond op den kop heb getikt ! antwoordde Lonsdale, en nu lachte hij weer — een vroolijke lach, die al zijn witte, gave tanden ontblootte.

De commissaris kwam met een ruk weer overeind. Hij was uit zijn humeur. Dit was er een van het soort arrestanten, dat last veroorzaakt. Dit was een van die vervloekte humoristen, die altijd lachen, en met alles een grapje maken.

— Moet dit beteekenen dat U ontkent, iets

met de zaak uitstaande te hebben ? vroeg hij knorrig.

— Natuurlijk ontken ik het ! Waarom zou ik dat geld weggenomen hebben ! Ik ben rijk genoeg !

— Ja, laten wij eens over dien rijkdom van U spreken ! zeide Bullfinch, en met een vlugge beweging neigde hij zich tot den arrestant. Uw salaris bedraagt ?

— 30 Pond in de maand ! Maar — ik heb daar heel goede vooruitzichten !

— Zoo ? vroeg Bullfinch spottend. Dat is prettig voor U ! Maar die vooruitzichten alleen brengen helaas geen geld in het laadje ! Vertelt U mij eens — U is immers een zoon van Douglas Lonsdale, den bankier ?

— Ja.

— Als ik mij niet vergis, dan waren zijn zaken bij zijn dood — niet wat zij wezen moesten ! Men mompelde iets van een frauduleus....

De jonge Lonsdale kwam een stap naderbij, en onwillekeurig week Bullfinch weer achteruit in zijn stoel, want het gelaat van den jongen man had een angstwekkende verandering ondergaan. Hij was doodsbлек geworden, en zijn gezicht was woest vertrokken, toen hij den commissaris toebeet :

— Zwijg daarover ! Het heeft niets met deze zaak te maken ! Pas op dat U de nagedachtenis van mijn vader niet beledigt ! Alles is na zijn dood geregeld ! Niemand heeft een cent van hem te vorderen.

— Ik denk er niet aan om den naam van Uw vader te besmeuren ! zeide Bullfinch korzelig. Ik zou alleen maar willen weten, hoe gij dan aan al dat geld gekomen zijt. Het moet toch ergens vandaan zijn gekomen. En als men 30 pond sterling per maand verdient....

Het bleef stil in het vertrek. Men hoorde alleen maar de pen van den schrijver over het papier krassen. In zijn hoekje luisterde Mylord aandachtig toe, zonder een beweging te maken. Eindelijk, na een lange poos, kwam het antwoord, kortaf :

— Ik heb gespeculeerd. Ik heb gelukkig gewed.

De commissaris haalde de schouders op. Hij begreep dat hij het over een anderen boeg moest gooien. Van een vlotte bekentenis was blijkbaar geen sprake. Neen, dit was een lastig, onaangenaam heerschap, dat misschien nog moeite zou veroorzaken. Hij begon weer :

— U heeft immers het recht, over de brandkast te gaan ?

— Dat recht heb ik — en ik deel het met drie of vier andere klerken, om van den kassier te zwijgen ! antwoordde Lonsdale rustig.

— Maar gij zijt gisteren met slechts twee andere jonge lui blijven overwerken ! Het is bekend dat gij op spoed hebt aangedrongen. Het schijnt dat gij bijzonder veel haast had ! De beide anderen waren Jack Tucker en Philipp Auerbach. Zij beiden zijn van morgen als gewoonlijk weer op het kantoor gekomen — gij echter niet ! Het onderzoek heeft dit duidelijk uitgewezen. Gij zijt pas vanmiddag na de lunch verschenen ! Welk motief hebt gij daarvoor aan te voeren ?

— Geen ander, dan dat ik geen lust had om vroeger te komen !

— Een prachtige reden ! spotte de commissaris. Maar men zou het ook op een andere wijze kunnen opvatten ! Men zou bij voorbeeld kunnen zeggen, dat gij eerst hebt willen vluchten, maar midden op den dag overwogen hebt, dat dit argwaan zou kunnen baren, en dat gij daarom dus toch nog maar zijt terug gekeerd !

— Vat het dan maar zoo op zooals gij zelf verkiest ! zeide Lonsdale koeltjes.

— Ik zal zoo vrij zijn ! zeide Bullfinch nijdig. Gij hebt op de bank als reden opgegeven, dat gij ziek waart. Intusschen staat het vast, dat gij gisteravond te Londen zijt geweest. Uw moeder zelf heeft dat verklaard — toen ik haar gister avond liet ondervragen !

— En wees maar blij, dat die ondervraging niet lang heeft geduurd, zeide Lonsdale dreigend. Mijn arm oudje was er van middag nog van over stuur ! En als zij de krankzinnigheid van deze arrestatie hoort, — zij die zoo trotsch is, en zoo hoog in haar wapen....

— Daaraan had gij eerder moeten denken ! zeide Bullfinch scherp, en vervolgde, het staat dus vast dat gij naar Londen zijt geweest ! wat deedt gij daar ?

— Ik bezocht er een Schouwburg !

— Alleen ?

— Ja, alleen.

— Is het Uw gewoonte, om na afloop van zulk een schouwburgbezoek op straat te vechten ?

Lonsdale gaf geen antwoord. Hij had de lippen op elkaar genepen, en keek stug voor zich uit.

— Hoe komt gij aan die wond bij Uw rechter wenkbrauw ?

Met een langzaam gebaar bracht Lonsdale zijn hand aan zijn voorhoofd. Dicht naast het oog, ter hoogte van de rechter wenkbrauw waren twee pleisters kruiselings over elkander geplakt.

— Ik ben inderdaad op straat aangevallen door een kerel, die mijn portemonnaie wilde hebben, terwijl ik haar niet wilde afstaan, antwoordde hij eindelijk. Ik kan echter met den besten wil van de wereld niet inzien, wat dat onbeduidende wondje te maken zou hebben met....

— De beoordeeling daarvan kunt gij gerust aan mij overlaten antwoordde Bullfinch op denzelfden vinnigen toon. Het is best mogelijk dat gij met het gestolen geld te Londen goeden sier hebt willen maken, en dat het daarbij op een vechtpartij met Uw vrienden — en vriendinnen van een nacht is uitgelopen.

Weer maakte Lonsdale een dreigend gebaar, maar toen verhelderde zich eensklaps zijn gelaat, en hij barstte in een vroolijk lachen uit, met zijn vuisten in de zijde gesteund, zoodat het schalde in het vrij groote vertrek :

— Ha, ha ! Laat ik mij toch niet boos maken ! Het is te gek om alleen te loopen ! Luister eens, mijn waarde heer Bullfinch. — Ik ben nog nooit met U in aanraking gekomen, en ook dezen keer zal ik dat wel niet doen ! Gij kunt mij werkelijk niet vasthouden ! Het is te onzinnig ! Ik heb die 8000 Pond niet. Ik weet niet wie ze dan wel heeft. Ik heb werkelijk een robbertje gevochten en ik heb van ochtend eens goed willen uitslapen — en dat is alles !

— Het is mogelijk — dat zullen wij dan wel eens onderzoeken, zeide de commissaris droogjes. Wilt U ons zeggen, waar U van avond geweest is ?

— In Londen ! antwoordde Lonsdale kortaf.

— Weer naar een Schouwburg ?

— Neen. Naar een honden- en apenspel !

— Grapjes ? Nu, die krijgen wij er wel uit ! Zijn valiesje Grey.

Een van de agenten zette de citybag op de tafel voor den commissaris neer.

Zij bleek slechts met de schuiven gesloten te zijn.

De commissaris opende ze, en haalde er enkele voorwerpen uit, een pakje, gewikkeld in het pakpapier van een groote kruidenierszaak

met de firmanaam bedrukt, een kleine portefeuille van wasdoek, een paar tennisschoenen, splinternieuwe, en met den prijs er nog aan, en nog enkele andere voorwerpen.

Lonsdale keek bleek en zwijgend toe, terwijl Bullfinch de portefeuille opende. Er viel een half spoorkaartje uit. Hij bekeek het aandachtig, nam toen het paar tennisschoenen ter hand, en tenslotte het pakje van de kruidenierszaak, keek op, om den arrestant scherp aan te zien, en zeide toen hard:

— Welke reden hebt gij om ons voor te liegen? Deze schoenen zijn splinternieuw en zij zijn in Cambridge gekocht. Dit pakje kruidenierswaren eveneens. Dit spoorkaartje draagt den datum van heden — en de bestemming is Cambridge! Waarom hebt gij ons voorgelogen?

Er kwam geen antwoord.

Er lag een starre, als bevroren uitdrukking op het jonge, regelmatige gezicht van Harry Lonsdale.

De commissaris haalde de schouders op, en bekeek nogmaals het spoorkaartje. Het was een retourbiljet, dat dus niet gebruikt was. Lonsdale

moest dus met een auto zijn teruggekeerd. Het was een rit van een paar uren.

Hij maakte de kleine portefeuille open, en onderzocht den inhoud. Hij vond er een reçu in, en eenige bankbiljetten.

Er was nu volstrekt niets hoorbaar in het vertrek, tot dat de stem van Bullfinch weer klonk, die afgemeten vroeg:

— Wilt gij mij eens zeggen, Mijnheer Lonsdale, hoe of gij aan het geld gekomen zijt, om van middag op de Middenstandsbank te Cambridge een bedrag te storten van zeventuizend vijfhonderd pond sterling. Van welk bedrag ik het reçu hier in de portefeuille vind?

— Laten we aannemen dat ik het met gelukkig speculeeren verdiend heb, antwoordde Lonsdale onverschillig, maar zijn gelaat was bleek.

— Zoo? Laat ik U dan mogen bewijzen, Mijnheer Lonsdale, dat ik nu en dan ook wel eens grappig kan zijn! zeide Bullfinch met een breeden lach. Van deponeren gesproken. Ik deponeer U vannacht in een van onze cachotten!

De DUBEC Cigaretten

zijn het succes der Turksche Cigaretten-industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

HET DEPOSITO VAN £ 7500.

Lonsdale stond een oogenblik doodsbleek voor zich uit te staren. Toen stamelde hij :

— Jullie zijn krankzinnig ! Welk een dwaasheid ! En mijn arme moeder ! Zij overleeft het niet.

Hij hield plotseling op. Hij zag uit de duisternis achter in de kamer een man opstaan van een stoel, half achter een kamerschot verborgen, die nu naar voren trad en zei :

— Als U het mij toestaat, Mijnheer Lonsdale, zal ik zelf Uw moeder wel op de hoogte gaan brengen ! Ik ben Uw buurman ! Misschien weet gij het niet. Ik ben Lord William Aberdeen.

Harry liet een zonderling geluid hooren, dat veel op een snik geleek, en greep de hand van den ouderen man, terwijl hij er met moeite uitbracht :

— Als U dat zou willen doen, Mylord — ik zou het nooit vergeten ! Mijn oude moeder is alles voor mij, naast — een zekere jonge dame, en ik weet zeker dat het een verschrikkelijke schok voor haar zou zijn, als ze het plotseling vernam. Geloof U — denkt U dat ik het gedaan heb ? Mylord.

De ander keek hem een oogenblik onderzoekend aan, en zei toen zacht :

— De mensch is een zwak vat, Lonsdale — maar — neen, als ik U goed aanzie, kan ik niet gelooven, dat gij tot zoiets in staat zijt. Zeg, weet je wel, dat je bijzonder veel kracht in je handen hebt ?

Met een verwarden uitroep van schrik ontspande Lonsdale zijn vingers. Zij hadden een witten indruk achter gelaten op de hand van Lord Aberdeen ! Die wreef ze glimlachend, en zei toen, zijn hoed grijpend :

— Ik zal mij nu haasten, Uw moeder te bezoeken ! Verwachtte zij U op een zekeren tijd thuis ?

— Ja zeker, en ik weet dat zij nu reeds ongerust zal zijn, mijn lief oudje !

— Dan laat ik geen tijd verloren gaan ! En als het wordt toegestaan, zal ik U morgen komen bezoeken ! Hebt gij mij soms nog iets bijzonders op te dragen ?

De jonge man scheen een oogenblik te aarzelen, kreeg weer een kleur, en zei toen :

— Neen — dank U. Zij zal het nog vroeg genoeg hooren ! Het zal morgen wel in de bladen staan, en dan komt ze mij wel bezoeken ! Trouwens — ik ben ervan overtuigd, dat die ezels van de politie mij morgen vrij zullen moeten laten ! Dit kan toch geen stand houden ! Het is te dwaas om alleen te loopen !

— Maar kunt gij niet zeggen, hoe gij aan het geld gekomen zijt, dat gij vandaag op de bank in Cambridge gestort hebt ?

Weer scheen Lonsdale zich te moeten bedenken, en dat kostte hem blijkbaar heel wat moeite, want zijn gelaat vertrok op pijnlijke wijze, voor hij ten antwoord gaf, aarzelend en onzeker :

— Neen, dat kan ik werkelijk niet zeggen ! Ik bedoel — dat geld was mijn eigendom, en ik heb het op eerlijke wijze verkregen !

Lord Aberdeen keek den knaap een oogenblik met groote aandacht aan, haalde even de schouders op, en zei toen :

— Ik geloof dat het goed voor U zal zijn, wat meer vertrouwen te stellen in Uw advocaat ! Als gij tegenover hem dezelfde geheimzinnigheid betracht, kan het er nog donker genoeg voor U gaan uitzien ! Commissaris, ik dank U voor Uw bereidwilligheid en — ik hoop van harte dat gij reeds morgen als een eerlijk man zult bekennen, dat gij U vergist hebt — omdat gij niet anders kunt !

Hij knikte Lonsdale nog eens toe, die juist zou worden weggevoerd, en verliet toen haastig het vertrek. Hij stapte in zijn tweezitter, en reed zoo vlug hij kon naar het huis hetwelk de Lonsdale's, Moeder en zoon op een der fraaiste plekken even buiten het stadje bewoonden. Daar zijn weg hem langs zijn eigen villa voerde, bracht hij den wagen daar even tot stilstand, en liet een zacht gefluit hooren, dat aan een triller van een merel herinnerde, waarop dadelijk een raam werd geopend, en een luik werd opengeklapt.

— Jij daar, Brand ? vroeg Lord Aberdeen zacht vanuit de duisternis !

— Ja, heb je mij noodig ?

— Dat is te zeggen, ik verzoek je mij te willen vergezellen ! Wij gaan naar de oude Mevrouw Lonsdale !

De man daar in de verlichte kamer vroeg niet verder, maar sloot het raam, en een paar tellen later ging de voordeur open en dadelijk weer dicht en Charles Brand liep met veerkrachtige stap het tuinpad af.

Het fraaie huis lag volkomen afgezonderd, en de twee onafscheidelijke vrienden konden zachtjes praten zonder vrees voor onbescheiden ooren.

— Iets bijzonders? vroeg Brand, zoodra hij naast den tweezitter stond.

— Harry Lonsdale is zoeven gearresteerd, op beschuldiging, de 8000 pond uit de brandkast van den Landbouwbank te hebben weggenomen waarvan je wel gelezen zult hebben.

— Hoe weet je het? vroeg Brand, nader bijkomend.

— Ik was aanwezig bij het eerste verhoor. Het schijnt dat hij een zeer groot bedrag op een bank te Cambridge heeft gestort.

— Lieve hemel — waarom juist te Cambridge?

— Ja, dat is vreemd genoeg! Misschien, omdat het wat ver uit de buurt is! In ieder geval zullen wij de zaak eens grondig onderzoeken, Brand! En daarom zullen wij voorloopig weder John Raffles worden en de huid van Lord Aberdeen afstroopen! Er is in deze heele zaak iets raadselachtigs, zie je. De jonge verzwijgt iets, en dat iets is van belang, dat hem misschien wel zou kunnen redden, als hij zijn mond maar verkoos open te doen. Hij heeft 7500 pond op die bank geplaatst!

— Sapperloot, dat is een heel groot bedrag! zeide Brand verschrikt, terwijl hij naast Raffles den grooten avonturier plaats nam. Hoe kwam hij daaraan?

— Ja, daar schuilt juist het eigenaardige, antwoordde Raffles, met zijn vinger reeds op den starter. Want deze feiten staan al vast: Zijn vader liet hem niets na dan hooge schulden, en zijn salaris is betrekkelijk laag! Toch leven hij en zijn moeder in een zekere weelde! Hij verklaart dit met de verzekering, dat hij gelukkig gespeculeerd heeft. De jongen is in een moeilijk parket — en dat is voor een groot gedeelte zijn eigen schuld! De commissaris heeft hem op een paar keeren op een leugen kunnen betrappen. Zoo zeide hij bij voorbeeld dat hij vandaag naar Londen was geweest, maar zijn spoorkaartje droeg den naam Cambridge!

— Zijn spoorkaartje? herhaalde Brand ver-

wonderd. Dat heeft hij toch aan de controle moeten afgeven?

— Het was een half kaartje — een retour. Het waarschijnlijkste is dus, dat hij met een auto in plaats van met den trein van Cambridge is teruggekomen!

— Heel zonderling! Wat kan hij daar te zoeken hebben gehad? Op een gewonen werkdag?

Raffles haalde de schouders op, en zeide:

— De politie zal het wel weten uit te vinden! En toen reed de wagen weg.

Tien minuten later stond hij opnieuw stil, voor een van die ouderwetsche fraai begroeide landhuisjes, die zoo goed passen in het Engelsche Landschap. Het had maar een enkele verdieping, en op beide verdiepingen zag men licht branden.

Ergens in het huis sloeg dadelijk een hond aan, en toen Raffles had aangescheld, werd dat blaffen scheller en luider, tot dat een zachte stem een bevel sprak, en het blaffen zweeg.

Er kwam een oud, grijs hoofd te zien achter het smalle traliewerk in het deurpaneel, en een stem die een beetje angstig klonk, vroeg:

— Wie is U, Mijnheer? Wat wenscht gij?

— Ik ben Lord Aberdeen, Uw buurman, Mevrouw! antwoordde Raffles, zijn hoed afnemend, zoodat het licht in de gang zijn gelaat kon beschijnen. Ik heb mijn secretaris Brand bij mij. Wij zouden U wel gaarne een oogenblikje willen spreken.

Het moederlijk gevoel moest bij de kleine, grijze vrouw daar achter de deur wel heel sterk ontwikkeld zijn, want zij dacht onmiddellijk aan haren zoon en vroeg met een stem die trilde:

— Komt U, om Harry? Er is toch niets met hem? Hij is een uur over zijn tijd, en meer dan dat! Toch geen — geen ongeluk?

— Stel U gerust Mevrouw — alleen maar een zeer onaangename zaak! Uw zoon is volkomen gezond, gelukkig — en alleen maar verhinderd, om voorloopig bij U te komen! En hij deed mij de eer aan, mijn aanbod te aanvaarden, U dit te gaan zeggen.

Een trillende hand opende onmiddellijk de voordeur en een klein, wit gezicht werd beurte- lings naar Raffles en Brand opgeheven, zoodra die in de tamelijk breede gang stonden, aan weerszijden met fijne rietmatten bekleed tot op manshoogte.

Bij de trap, wat verder op, stond een jong meisje, heel donker van haar, met groote, lichte oogen. Ze was lang en slank bijna mager en stond blijkbaar op het punt heen te gaan, want ze droeg mantel en hoedje, en knoopte juist een handschoen dicht. Raffles had nooit kennis met haar gemaakt maar hij wist dat het meisje Leonore Tumble was, de dochter van den kostschoolhouder.

— Is er iets met Harry? vroeg ze naderbijkomend.

Haar stem klonk schrill, haar oogen waren wijd geopend.

— Ik ben zeker, dat het niets om het lijf heeft, Miss Tumble, antwoordde Raffles, na zijn buiging te hebben gemaakt. U moet er vooral niet van schrikken. Het zal wel spoedig blijken, dat alles een afschuwelijk misverstand is. Het gaat om — de zaak van de Landbouwbank.

De oude vrouw greep naar haar voorhoofd, en staarde Raffles met groote, angstige oogen aan.

— Wat kan mijn jongen daarmee te maken hebben, Mylord? vroeg ze nauwelijks verstaanbaar.

— Het is mijn overtuiging, Mevrouw, dat hij er niets mee uitstaande heeft! antwoordde Raffles — en gedeeltelijk meende hij dat ook. De jongen had zulk een prettigen, openhartigen indruk gemaakt.

— Maar — waarom is hij dan niet hier? Waarom laat hij ons zoo ongerust op hem wachten?

— De zaak is — hij kan bezwaarlijk, Mevrouw antwoordde Raffles. De politie houdt hem tijdelijk op het bureau — zij vindt dat er eenige dingen wat duister zijn, en wil die nader onderzoeken!

— Gearresteerd? riep het jonge meisje, terwijl ze zenuwachtig aan haar handschoen trok. Maar dat is iets verschrikkelijks! Hoe is dat mogelijk? Wanneer gebeurde dat? Het is toch niet denkbaar dat hij ons niet zou hebben gewaarschuwd!

— Maar hij waarschuwt U, Miss — en zijn moeder in de eerste plaats, door mij, zeide Raffles. Mevrouw, kom toch tot U zelf! Kijk niet zoo ontdaan! Ik zeg U immers dat het spoedig opgehelderd zal worden!

Het kleine oude dametje leunde roerloos tegen den muur, en hij haar wit gezicht hadden haar mooie, donkere oogen de uitdrukking van

angst en doodelijken schrik, die men ook kan zien in de oogen van een achtervolgd hert. Zij had de kleine hand op het hart gedrukt. En bewoog heel zachtjes en langzaam het hoofd.

Raffles had haar hand gegrepen, en ging voort op zijn overtuigenden toon:

— Wilt ge mij niet gelooven, Mevrouw? Ik was er bij! Ik weet zeker, dat alles spoedig in orde zal komen! Zoodra Uw zoon maar alles wil zeggen....

— Maar waarom zegt hij dan niet alles? riep Leonore, stampvoetend. Wat een historie is dat! Wat valt er te verzwijgen? Als hij het niet gedaan heeft, waaraan ik niet twijfel, waarom zegt hij dan niet alles?

Raffles nam het meisje een oogenblik met zijn koelen alles doordringenden blik op, en zijn antwoord kwam:

— Waarschijnlijk zal hij daar wel zijn goede reden voor hebben, Miss Tumble. Ik begrijp dat het voor U zeer onaangenaam is, voor hem toch nog altijd iets meer!

Het meisje kneep de lippen op elkander, trok de mooie schouders op, en zei spijtig:

— Geen wonder dat wij vruchteloos anderhalf uur op hem gewacht hebben! Wanneer werd hij gearresteerd?

— Om elf uur vlak voor het hekje van dit huis, toen hij uit Cambridge terugkeerde.

— Uit Cambridge herhaalde het meisje verwonderd. Maar hij zou naar Londen gaan! Zeide hij aan den Commissaris dat hij in Cambridge was geweest?

— Hij zei dat het Londen was — maar zijn spoorkaartje en nog iets anders in zijn valies wezen uit, dat het Cambridge moest zijn geweest! antwoordde Raffles kortaf.

Het meisje had haar handschoen eindelijk dicht. Haar gelaat stond hard en koud. Zij deed een stap naar de deur, en zei:

— Ik begrijp niet waarom hij gelogen heeft. Dat zal zijn zaak niet beter maken. Ik kan mij ook niet voorstellen wat hij in Cambridge te doen had. Hij heeft dus ook mij iets voorgejokt. Ik hoop dat hij het spoedig zal kunnen ophelderen. Mevrouw, ik moet nu heengaan, want het is al laat.

De oude vrouw knikte alleen maar. Zij had zwijgend naar de woorden van het meisje geluisterd met iets van angstige ontzetting in haar blik. Ze prevelde nu bijna onhoorbaar:

— Ik zal Bowman zeggen, dat hij je even naar

huis moet rijden. Je gaat hem toch zeker morgen dadelijk opzoeken?

— Dat — dat denk ik wel, Mevrouw! Maar het is een vreeselijke, een akelige zaak! Waarom verbergt hij iets?

De oude vrouw gaf geen antwoord. Ze was wat verder de gang ingegaan, en drukte op een knop, dicht bij de trap. Het bleef stil in de gang. Toen klonken er sloffende schreden en een oude dienstmeid zeker wel zeventig jaar, kwam te voorschijn, een van die prachtexemplaren, die een deel van het gezin vormen, en die langzamerhand uitsterven.

— Zeg aan Bowman dat hij met de auto voorkomt, om Miss Tumble naar huis te brengen, Catherine, zeide Mevrouw Lonsdale zacht.

De oude meid knikte, en ging weer weg.

En dadelijk vroeg de oude vrouw, terugkerend naar Raffles:

— Waar is hij? Heeft hij het goed? Wordt er voor hem gezorgd? Zou ik nu dadelijk naar hem toemogen?

— Ik vrees dat dat laatste wel niet mogelijk zal zijn, Mevrouw! Maar morgen ochtend zult gij zeker kunnen gaan! Ik herhaal U dat Uw zoon frisch en opgewekt is, en zelf overtuigd, dat men hem morgen op vrije voeten zal moeten stellen.

— Zijn er — bewijzen — ik bedoel — waarop steunt eigenlijk die dwaze verdenking?

— Op vrij wat zaken, Mevrouw. Harry was met twee andere klerken het laatst bij de geopende brandkast, hij kon er geld uitnemen en

inleggen, maar het voornaamste is wel, dat hij vandaag £ 7500 gedeponneerd heeft op de Mid-denstandsbank te Cambridge!

Het meisje dat bleek en zwijgend en met hetzelfde strakke gezicht bij de deur had gestaan, liet een kreet van verbazing hooren, en riep:

— Zooveel geld? En waarom in Cambridge?

— Maar Mylord, mijn jongen beschikte altijd over groote bedragen, zeide de oude vrouw. Ik kan daar niets vreemds in zien! Wij zijn rijk!

Raffles zweeg.

Hierin school immers juist het raadselachtige!

Hoe kon iemand rijk zijn, met zulk een betrekkelijk laag salaris, en die lange jaren achtereen aan het afbetalen van de schulden van zijn vader was geweest? Want hij kon niet aan dat speculeeren gelooven, noch aan dat gelukkige wedden op de renbaan. Zulke dingen gebeuren alleen in dedectiveverhalen! En toch was een enkele blik om zich heen voldoende om hem te laten zien, dat de Lonsdale's geen millionnaires waren, maar in ieder geval zeer welgesteld. Het huis was zeer fraai gemeubeld, hij wist dat er een personeel was van vier personen, met inbegrip van den chauffeur, die ook huisknecht was, en den ouden tuinman.

Hoe kon dat alles betaald en onderhouden worden met een salaris van 30 pond sterling in de maand! Hij zei zacht:

— De commissaris van politie denkt daarover op het oogenblik nog anders. Die zegt...

Maar de deur ging open, en Bowman kwam, de pet in de hand, zeggen, dat de auto wachtte.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret? Rookt dan de

DUBEC Cigaretten.

HOOFDSTUK IV.

DE BANKBILJETTEN.

Leonore stak de oude dame de hand toe, en zei :

— Ik hoop Harry morgen te kunnen bezoeken, Mevrouw. Ik wensch U sterkte toe. Het bericht heeft mij erg getroffen — heel erg. Het is verschrikkelijk voor ons allen. De naam van mijn vader... Nu, morgen kom ik wel even bij U aanloopen!

Raffles en Brand werden gelukkig gemaakt met een hoofdknikje, en toen ging Leonore Tumble op hooge, dunne beenen de gang en de deur uit, en liep haastig toe op de gesloten auto die voor het hek stond te wachten.

Raffles keek een oogenblikje naar het smalle, bleeke gelaat, waarop nog altijd die trek van smartelijk ongeloof lag, en zei toen :

— Dit is — de aanstaande vrouw van Harry ?

De oude vrouw keek hem aan. De vraag was heel eenvoudig geweest, maar de oude dame had den vrager begrepen. Zij slaakte een smartelijke zucht, en prevelde half voor zich heen :

— Dat zij zoo harteloos kon zijn ! Dat hij haar zoo slecht gekend heeft, mijn jongen. Zij dacht het eerst aan zich zelf, aan de naam van haar vader ! En hij houdt zooveel van haar, Mylord !

— Misschien zal dit veranderen, Mevrouw, zeide Raffles zacht. En zoudt gij mij nu een paar vragen willen beantwoorden, die het mij misschien mogelijk maken, een duidelijker inzicht in deze geheimzinnige zaak te krijgen ?

— Natuurlijk wil ik dat ! antwoordde Mevrouw Lonsdale haastig. En nu pas kwamen de tranen te voorschijn, en zij moest haar oogen beletten met het fijne zakdoekje, dat zij steeds in

de hand had gehouden. Mijn jongen kan het niet gedaan hebben, onmogelijk ! En als gij zegt, dat hij iets verzwijgt, ofschoon hem dat zou kunnen redden — dan begrijp ik het niet — dan begrijp ik daar niets van !

— Misschien heb ik mij te sterk uitgedrukt, als ik sprak van „redden” Mevrouw — maar het staat vast dat hij oorspronkelijke verklaringen heeft moeten herroepen, omdat zij klaarblijkelijk onwaar waren.

— Maar waarom dan toch ? steunde de oude vrouw ?

— Dat wil ik juist trachten te doorgronden ! Uw zoon zou dus vandaag naar Londen gaan. Heeft hij U dat nadrukkelijk gezegd ?

— Ja, zeker van morgen !

— Had hij nog tijd, de ochtendbladen te lezen ?

— Hij wist van niets !

— Het is een werkdag — hij moest dus op zijn kantoor vrij vragen ?

— Ja, maar dat had hij eergisteren al gedaan ! Zij gaven daar trouwens wel eens meer een vrijen dag, als hij erom vroeg. Ziet U, mijn jongen behoefde die betrekking niet om den broode te bekleeden ! Maar hij had graag iets te doen — en hij was daar min of meer volontair !

— Zijn salaris bedroeg 30 pond in de maand ?

— Welneen ! Hoe komt gij daarbij ? Veelmeer ! antwoordde het oude dametje verontwaardigd.

— Maar — dat heeft hij toch voor den commissaris verklaard ! zeide Raffles, wiens verbazing voortdurend toenam.

— Daar begrijp ik niets van ! zeide Mevrouw Lonsdale. —

Terwijl zij spraken, had zij de deur geopend van een kleine ontvangkamer, en dadelijk sprong nijdig en keffend een fraaie Schotsche terrier uit zijn mandje in een der hoeken en kwam op Raffles toe, blijkbaar met niet al te goede bedoelingen.

Maar zooals het meestal ging — zoodra de hond vlak voor hem stond, bedacht hij zich ! Er ging van Raffles een invloed uit, waaraan zich bijna geen enkel dier kon onttrekken. En tot groote verwondering van Mevrouw Lonsdale liet de terrier zich rustig streelen, terwijl hij welbehaaglijk op zijn rug om en om rolde.

— Wees voorzichtig Mylord, de kleine rekel is niet te vertrouwen voor vreemden ! Hij is alleen aardig voor goede bekenden.

— Er zijn weinig honden diè mij kwaad gezind zijn, Mevrouw, zeide Raffles glimlachend.

— Maar hij verhaart sedert een paar dagen heel erg ! waarschuwde het oude dametje nog. Bowman komt hem nu elken dag, als Harry er geen tijd voor heeft. Wees zoo goed en neem even plaats. U ook, Mijnheer Brand. U moet het mij vergeven, als ik mijn plichten als gastvrouw niet al te goed nakom — maar gij kunt wel begrijpen — het is nog alles zoo vreemd, zoo vreeselijk voor mij ! Mijn jongen in de gevangenis !

— Dat nog niet, Mevrouw ! Hij zit voorloopig op het politiebureau ! Wij spraken zoeven over zijn inkomsten, en als ik hem behulpzaam zal zijn, dan moeten wij daar wel nog even over doorgaan ! Het onderwerp is zeer pijnlijk — en toch zal het even moeten worden aangeroerd. Toen Uw man overleed, bleven er heel wat schulden, niet waar ?

— Niet zoo heel veel, Mylord, antwoordde de oude vrouw met een kleur. Mijn man had bijna alles kunnen aanzuiveren. Het was zeker nog geen 100 pond.

Raffles en Brand konden niet nalaten, elkander een snellen, verbaasden blik toe te werpen.

Beiden wisten met volkomen zekerheid, dat het passief op zijn minst honderd maal zoo hoog was geweest ! Kon het zijn, dat de oude dame dit niet wist ? Zij zag er zoo eerlijk, zoo vol vertrouwen uit ! Maar Harry had het dan toch heel zeker geweten, want die was het, die alles had aangezuiverd ! De jongen had dus nooit iets

tegen zijn moeder gezegd aangaande het groote bedrag, dat zijn vader aan schulden had achtergelaten ? Dat moest wel zoo zijn !

Dit stond vast — Harry had zijn moeder wat op de mouw gespeld aangaande de hoogte van zijn salaris, zooals hij het deed betreffende den schuldenlast van zijn vader. De vraag was nu slechts : Hoe verschafte hij zich al het geld, om die schulden af te betalen en dan nog zijn moeder, die hij aanbad, zulk een gemakkelijk leventje te kunnen verschaffen ? Als hij het geld niet stal of verduisterde — hoe kwam hij er dan aan ?

Raffles dacht hier nog over, toen er geklopt werd en Bowman binnentrad. Het gelaat van den ouden bediende had een zeer verschrikte uitdrukking en hij keek zijn meesteres angstig aan, toen hij stamelde :

— Mevrouw — daar zijn een paar heeren van de politie — zij zeggen iets — ik begrijp er niets van — zij zeggen iets van huiszoeking !

De deur was opengebleven en achter het kleine gebogen mannetje waren de boomhooge gestalten zichtbaar geworden van drie mannen, waarvan er een in uniform was.

Het arme oude dametje had wild naar haar hart gegrepen, maar Raffles was onmiddellijk bij de hand, en zei geruststellend :

— Ik zal wel even met hen praten, mevrouw ! Het heeft natuurlijk niets om het lijf !

Maar de drie politiebeamten waren al binnengetreden en de oudste, een man met een scherp gezicht en kleine, blinkende oogjes, zei, even de magere schouders ophalend :

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, maar dit is een zaak die wij met Mevrouw Lonsdale zelf moeten bespreken. Wij hebben opdracht van den Officier. Wij komen om huiszoeking te doen. Mevrouw weet zeker al van de zaak af ?

— Mevrouw kent ze ! antwoordde Raffles kortaf. Wat wilt gij verder ?

— Wel, niets anders dan de toestemming om even de kamer van Harry Lonsdale te mogen onderzoeken ! Wilt gij ons de sleutels geven, Mevrouw ?

— Ik — ik heb geen sleutels ! kreunde het oude dametje, wanhopig naar Raffles opziende, alsof zij hem om steun smeekte, alles is open, voor zoover ik weet. En hij heeft zijn eigen sleutels natuurlijk bij zich — ik bedoel waar hij zijn bureau mee afsluit. —

De man met het scherpe gezicht liet een sleutelbos in zijn hand vallen, zoodat het rind

kelde, en zei :

— Het was me alleen maar om den kamersleutel te doen. Hierbij zal ik wel de sleutels van het bureau vinden ! Wilt U ons even den weg laten wijzen ?

— Ik zal zelf wel — begon de oude vrouw zwak.

Maar zij zonk machteloos op een stoel neer, en Raffles zei haastig :

— Sta mij toe, lieve Mevrouw, om in Uw plaats te gaan ! Bowman zal wel even meegaan. Het is immers niet noodzakelijk, heeren, dat Mevrouw Lonsdale U vergezelt. U ziet wel dat zij er zeer slecht aan toe is.

— De wet schrijft het niet nadrukkelijk voor ! bromde de man met het smalle gezicht en de kleine oogjes. Laten wij dan maar op weg gaan. Ik bied U mijn excuses aan, Mevrouw. Mijn plicht. . . .

Een korte buiging, en toen verliet het drietal de kamer weer, voorafgegaan door Bowman en op den voet gevolgd door Raffles, die Brand achterliet in gezelschap van de arme moeder, om deze zoo goed mogelijk te troosten en moed in te spreken.

Er verliep nauwelijks een kwartier, dat voor de oude vrouw wel een eeuwigheid moest schijnen, en toen trad Raffles weer binnen, met een opgewekt gelaat, nu geheel alleen, en zei : terwijl de oude vrouw haastig opstond en hem met de bange oogen tegemoet trad :

— Het is zooals ik natuurlijk wel dacht, Mevrouwtje, de heeren zijn met hangende pootjes en onverrichter zake weer naar het bureau teruggekeerd. Niets kunnen vinden — geen spoor !

— Dat wist ik immers ook wel ! zeide mevrouw Lonsdale, maar het was duidelijk aan haar te zien, dat er een vreeselijke last van haar was afgewenteld.

— Bowman heeft hen zooeven uitgelaten, en nu nog enkele vragen, Mevrouw, en dan gaan wij vlug aan het werk, Mijnheer Brand en ik ! Ik heb op de kamer van Harry heel wat sportbladen zien liggen ! Doet hij veel aan sport ?

— O ja, soms wel meer dan mij lief is ! Hij is dol op bokswedstrijden, in de eerste plaats, en ik heb er een afschuw van ! Ik kan mij niet voorstellen hoe iemand houdt van die ruwe, bloedige sport — en vooral kan ik het mij niet voorstellen van mijn Harry !

— Uw zoon schijnt gewond te zijn, want wij

zagen hem zooeven met een pleister op het voorhoofd. Gebeurt hem dat wel meer ?

— Een heel enkele maal ! zeide Mevrouw Lonsdale, blijkbaar zeer verlegen. Hij — hij is erg wild, ziet gij ! Hij is al eens met zijn motorfiets gevallen, en — en eergisteren heeft een ruwe kerel te Londen hem met een ladder, die hij op de schouders droeg, in het gelaat gewond !

Er vloog een onmerkbaar glimlachje over het gelaat van Raffles, waarvan Brand de beteekenis niet kon doorgronden, en hij vroeg weer :

— Heeft hij kennissen in Cambridge ?

— Niet voor zoover ik weet !

— Was hij van plan, er binnen kort heen te gaan ?

— Ja, hij zei dat hij er zaken had ! Ik geloof dat hij er binnen een week weer heenmoest !

— Nu iets anders ! Is er van daag in den loop van den dag bezoek voor Uw zoon gekomen ?

— Ja, Jack Tucker is hier even geweest, om mijn jongen te spreken.

— Maar die wist toch dat Harry voor vandaag vrij had gevraagd ? Hij is toch op hetzelfde kantoor, en zelfs in dezelfde afdeling ?

— Neen hij scheen het niet te weten !

— Gij hebt hem natuurlijk dadelijk gezegd, dat Uw zoon de stad uit was ?

— Natuurlijk !

— Wat deed hij toen ?

— Hij ging dadelijk weer heen.

Maar zeg mij toch eens, waarom vraagt ge mij dat alles ? Het heeft toch niets met de zaak te maken — die akelige zaak van mijn armen jongen.

— Misschien niet, Mevrouw. Maar het is goed, om alles te weten.

Brand, die al dien tijd nog geen woord gezegd had, bleef Raffles met de grootste verbazing aankijken. Ook hij begreep van die vragen niets.

Wat kon Tucker met de zaak te maken hebben ? Het is waar, hij behoorde tot degenen, die het laatst bij de brandkast waren gezien, maar hij was een goed vriend van Harry.

Raffles stond een oogenblik na te denken, en streek zich gedachteloos de weinige haren van zijn overjas, die de vriendschappelijke vertrouwelijkheid van Blackie daarop had achtergelaten.

Eensklaps scheen hem iets in te vallen.

— Kent Tucker Miss Leonore Tumble ?

— O ja, heel goed, maar vroeger nog beter! Er wordt gefluisterd dat zij vroeger verloofd zijn geweest, voor Leonore mijn jongen leerde kennen. Maar nogmaals, Mylord, ik begrijp....

— Het zal U wel spoedig duidelijker worden, Mevrouw Lonsdale, en hij zag naar zijn hoed om. Het is nu al laat, en wij willen U niet langer lastig vallen. Ik beloof U echter, dat ik onmiddellijk alles zal doen wat in mijn vermogen is, om de zaak op te helderen! Brand, wij zullen afscheid nemen!

— Maar kunt U — kunt U mij niet een weinig hoop geven, Mylord? vroeg de oude dame smeekend.

— Wel, Mevrouw — morgen zijn wij misschien al veel verder, en dan zult U het dadelijk van ons hooren! Hoop is er altijd — en zeker in dit geval! Tot ziens!

— Mag ik zeggen, tot morgen? Mylord.

— Tot morgen dan!

En toen namen de twee vrienden afscheid, en liepen, uitgeleid door Bowman en Blackie, over het smalle tuinpad naar de wachtende auto terug.

Zij reden een paar minuten, toen Brand uitbarstte:

— Van alle onbegrijpelijke dingen die ik ooit beleefd heb.....! —

— Brand, het zal je duidelijker worden, als je alles weet! zeide Raffles ernstig. Je zag mij met een opgewekt gelaat terugkeeren van de huiszoeking — maar dat was een mombakkes. Ik wilde de oude vrouw tot geen prijs verschrikken.

— Dus — dat onderzoek leverde materiaal tegen Lonsdale op?

— En zeer bezwarend materiaal — in een laatje van de schrijftafel hebben ze waar ik bijstond, vijf biljetten van tien pond sterling gevonden, splinternieuwe biljetten — en een rood elastiekje — het befaamde elastiekje, waarmee het pakje bankbiljetten van den pachter was bijeen gebonden. En nog erger — van een stuk of tien biljetten waren de nummers bekend, die van morgen gepubliceerd zijn in de bladen — vijf van die nummers stonden op die gevonden bankbiljetten. —

Het bleef een oogenblik stil, en toen zeide Brand op gedempten toon:

— Dat is heel erg! Mij dunkt, dat er nu bijna geen twijfel meer kan zijn, of....

— Bijna Brand!, Het is nog niet afdoende! Het is niet zeker dat hij die zelf in de lade heeft

gelegd.

— Je bedoelt toch niet — Tucker? zeide Brand ontdaan. Die is onmiddellijk weer heen-gegaan, zegt Mevrouw Lonsdale!

— Hij kan van avond zijn teruggekeerd!

— Zonder dat iemand het merkte?

— Dat is heel goed mogelijk! De werkkamer van Harry is gelijkvloers, en aan de achterzijde van het huis, die op den moestuin uitziet. Vergeet niet dat hij hier vaak komt, en het huis door en door kent!

— Maar — de hond zou hem toch nooit hebben toegelaten?

— De hond is aan hem gewend, en zal geen kik hebben gegeven!

— Intusschen — dit alles zijn maar vermoedens Edward!

— Dat weet ik — en aan vermoedens heeft de politie niets! En daarom zullen wij ons zekerheid verschaffen. Er zitten merkwaardige kantjes aan deze zaak, Brand!

— Dat begin ik ook te gelooven! zeide de jonge man meesmuilend. Je gebruikt daar een gelukkige uitdrukking! Je hebt dingen gevraagd aan Mevrouw Lonsdale, die mij verbaasd hebben doen staan!

— Morgen misschien al zul je de beteekenis er wel van begrijpen, mijn waarde! Maar wat is dat?

De auto had de villa van Raffles bereikt en stond juist stil toen zich uit de duisternis van de hooge heg een gedaante losmaakte, en een wit gezicht werd plotseling zichtbaar in het schijnsel van de koplampen.

Het was het gezicht van een jonge vrouw, van een meisje.

Zij was eenvoudig maar elegant gekleed, en Raffles meende het gezicht te herkennen, hoe ontdaan en verschrikt het nu ook stond. Hij was dadelijk uit zijn wagen, nam zijn hoed af, en richtte zich tot het meisje met de woorden:

— Toch geen ongeluk, mejuffrouw! kan ik U van dienst zijn?

— Dat kunt gij, Mylord, en daarom ben ik hier, zeide een bevend, trillend stemmetje, en een kleine hand werd als om hulp smeekend naar Raffles uitgestoken. Ik weet dat gij mijn optreden zeer vreemd en misschien wel onbehoorlijk zult vinden, maar ik kan er niets aan doen. Ik kan niet rustig blijven toezien. Het betreft Harry — Mijnheer Lonsdale. Ik ben Hazel Tatters. Ik ben aan dezelfde Bank ver-

bonden. Natuurlijk heb ik van die ellendige zaak gehoord. — En ik wist ook, dat gij mijnheer Lonsdale Uw hulp had aangeboden. Ik was hier van avond al, maar hoorde van Uw bediende, dat gij niet thuis waart.

— En — toen hebt gij in den nacht voor de deur gewacht? vroeg Raffles, afkeurend het hoofd schuddend.

— Ik zei immers al, dat het onbehoorlijk was, zeide het meisje, met gebogen hoofd. Maar ik wilde U in elk geval nog vanavond spreken. Omdat ik weet dat U belang stelt in Har. . . . in Mijnheer Lonsdale!

— Laten wij hem Harry noemen — voor het gemak! gaf Raffles glimlachend in overweging. Ik ben overtuigd, dat hij een goed vriend van U is.

— Minder goed dan van Leonore Tumble! zeide het meisje bitter. Maar die kijkt niet naar hem om! Daar ben ik zeker van!

— Dat vrees ik ook, jonge dame, zeide Raffles, half sarcastisch, en toch ook weer vol medelijden met dit jonge ding, dat zoo duidelijk en op zulk een naieve wijze hare gevoelens verried.

— Nu zult U mij een dwaas schepsel noemen, Mylord — maar ik kan er niets aan doen, ik kan onmogelijk werkeloos blijven toezien, terwijl hij in de gevangenis zit!

— Hoe weet gij dat hij op het bureau van politie is vastgehouden? vroeg Raffles verwonderd. Hij is eerst om elf uur gearresteerd.

— De brigadier is een neef van vader! Toen die laat in den avond nog even omliep sprak hij hem. En toen hoorde ik het. Dat was voor ons huis. Mijn venster stond open en ik hoorde het. Ik hoorde ook dat U Harry Uw hulp had toegezegd, en het vreeselijke nieuws aan de oude Mevrouw zoudt gaan overbrengen. Toen ben ik opgestaan, heb mij aangekleed, en ben hierheen gelopen. Ik heb wat geld overgespaard, Mylord. Ik ben altijd zuinig geweest. Er is een tijd geweest, dat ik hoopte. . . .

Zij kon niet verder gaan, maar barstte plotseling in tranen uit.

Raffles vatte het wankelende meisje bij de bovenarmen, schudde haar heel zachtjes wat heen en weer, en zei:

— En nu zoudt gij het opgespaarde geld willen besteden, om hem te helpen? Dat is heel mooi van U, juffrouw Tatters. Maar — Het is niet noodig! Ziet gij, ik heb ook nog een beetje

geld. —

Hazel hief haar betraand gezichtje naar hem op en zei, met een schimmig glimlachje:

— Ik heb natuurlijk wel geweten dat gij schatrijk zijt, en mijn onnoozel beetje geld heusch niet zoudt nodig hebben. Maar ik zou het zoo een heerlijk denkbeeld vinden, als ik zelfs had kunnen helpen, zonder dat hij het weet. Er is natuurlijk een advocaat noodig, en er zijn altijd zooveel kosten!

— Luister eens — gij gelooft dus niet, dat Harry het gedaan heeft? vroeg Raffles eensklaps.

— Of ik dat niet geloof? herhaalde het meisje langzaam. Maar natuurlijk doe ik dat niet. Het is te gek om er een oogenblik bij stil te staan. Harry Lonsdale — die uit stelen zal gaan! Een ander moet het gedaan hebben!

— En — als ik U eens zeide — dat men zooeven vijf van de gestolen bankbiljetten in zijn schrijftafel heeft gevonden? vroeg Raffles zacht maar doordringend, haar strak aanziende.

En het antwoord kwam heel rustig:

— Dan zou ik gelooven dat een bittere vijand van hem er ze had ingedaan.

Een oogenblikje was het stil. Om het drietallen heen was de luwe zomernacht. Niets deed zich hooren dan heel in de verte het gerammel van den ketting van een hokhond, het zachte geritsel van de boombladeren, en, als een zacht gegons het voorbijrijden van een nachttrein over het lange viaduct, op een afstand van omstreeks vijf mijlen.

De romantiek is dus de wereld niet uit, zeide Raffles met een glimlach. Evenmin als de edelmoedige offerzin van een vrouw! Juffrouw Tatter wilt U ons aannemen als twee bondgenooten?

— O, zoo dolgraag! antwoordde het meisje, en zij vouwde de kleine handen. En als er geld gestort moet worden. —

— Dan zal ik niet nalaten, uit Uw fondsen te putten, antwoordde Raffles. En nu moet gij dadelijk weer naar huis gaan, want het loopt naar een uur. Men zal zeer ongerust zijn bij U thuis!

— Geen nood! Ik ben stilletjes uit het raam geklommen — met de tuinladder! zeide het meisje, tusschen haar tranen door lachend. Gij zult hem dus helpen?

— Met alles, wat in mijn vermogen ligt!

— Dat is alles wat ik wensch! Misschien zal hij het nooit weten, en — en als hij denkt gelukkig te worden met — met die trotsche kat — met dat schepsel, dan zal ik tevreden zijn! Ik hoop toch dat ik niets verraden heb?

— Niets ter wereld, juffrouw Tatters, antwoordde Raffles, met een ernstig gezicht. Uw gevoelens zijn voor mij een put vol diepe raad-

selen gebleven! Mijnheer Brand en ik begrijpen volstrekt niet, wat U bewogen kan hebben, Harry Lonsdale te helpen! Gij zijt een uitstekende comediante! En stap nu in de auto, dan zullen wij U even thuis brengen, want ik wil niet, dat een jong meisje op dit uur van den nacht alleen door Ware wandelt!

◆

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven 'n glas fijne champagne!

◆

HOOFDSTUK V.

HONDENHAREN EN SPORTBLADEN.

Den volgenden dag was de zaak intusschen volstrekt niets gevorderd.

Een dagblad kent nu eenmaal het begrip „takt” alleen van hooren zeggen. De lezer wil nieuws, als het kan sensationeel nieuws, en aan die behoefte moet worden voldaan, ten koste van alles.

Dus verschenen er den volgenden morgen in de beide plaatselijke blaadjes berichten, waarin melding werd gemaakt van de vondst der vijf bankbiljetten. Raffles, die dit natuurlijk voorzien had, en het onmogelijk had kunnen beletten, had echter zijn maatregelen getroffen.

Hij had met Bowman en de oude keukenmeid een klein complot gesloten, en het resultaat daarvan was, dat het blaadje, waarop Mevrouw Lonsdale geabonneerd was, dien morgen op onnaspeurlijke wijze uit de brievenbus verdween. En ondanks alle gezoek niet kon worden teruggevonden.

Maar wegrakende ochtendbladen houden nu eenmaal den zwaren loop van Vrouwe Justitia niet tegen!

De ontdekking van die 5 bankbiljetten scheen het lot van den jongen Lonsdale voor goed te zullen bezegelen. Er mankeerde nu nog 450 pond, maar die zou de dief wel ergens verborgen hebben.

Natuurlijk werd er in Cambridge ook een onderzoek ingesteld. De Middenstandsbank kon alleen maar verzekeren, dat er door Harry

Lonsdale twee dagen tevoren een bedrag van £ 7500 was gestort. Dit was zijn eerste storting. Waarvoor het geld moest dienen wist de bank-directie niet, en als zij het wel had geweten, zou ze het toch niet gezegd hebben, omdat er nog zooiets als zakengeheimen bestaat.

Het kon een uur of half tien in den morgen zijn, toen de auto van Lord Aberdeen weer stilstond voor het bureau van politie.

Zijne Lordschap en zijn secretaris werden onmiddellijk bij den arrestant toegelaten en zij troffen hem aan in een toestand van groote neerslachtigheid ja bijna van wanhoop.

Hij hief nauwelijks het hoofd op, toen Raffles en Brand in zijn cel traden, en maakte een gebaar van moedeloosheid, voor hij Raffles de hand toestak.

— U weet er natuurlijk al van? vroeg hij op doffe toon. Zij hebben vijf biljetten van 10 pond in mijn lessenaar gevonden! Geloof U mij, als ik zeg dat ik volstrekt niet weet, hoe die daarin komen?

— Ik geloof U!

— Ik bewaarde nooit geld in dat meubel! Nooit! — Hebt gij zelf eenig vermoeden, hoe die biljetten daar dan gekomen zijn?

— Niet het allergeeringste! Het is mij alsof ik suf ben, in de laatste twee dagen!

— Vertel mij eens — is Jack Tucker een vriend van U?

— Ik ga heel veel met hem om — maar een

vriend van mij is hij niet!

— Dat kan vaak gebeuren — en het is toch verkeerd! zeide Raffles hoofdschuddend. Waarom gaan wij menschen zoo intiem om met lieden, die wij onze vrienden niet zouden willen noemen? Hij is verloofd geweest met — Uw meisje niet waar?

— Verloofd niet — hij heeft wel moeite voor haar gedaan! antwoordde Harry op doffen toon. Trouwens — het komt er niet meer op aan! Ik denk niet dat het tusschen Leonore en mij... mijn moeder is van morgen al hier geweest! Gij zelf waart er bij, toen Nore...

— Ik weet het, Harry! antwoordde Raffles eenvoudig. En voor zoover ik nog wat menschenkennis heb, geloof ik te mogen zeggen, dat het nadeel niet geheel aan Uw zijde zal zijn! Het zijn mijn zaken niet en ik heb mij er daarom niet mee te bemoeien — maar ik ben overtuigd dat er andere meisjes bestaan die zich heel wat meer van Uw ongeluk aantrekken, en zelfs groote offers willen brengen, om U te helpen! Weet gij misschien wie ik bedoel?

Harry keek vragend op, en even gleed er een glimlach over zijn bleek gezicht, toen hij zachtjes zeide:

— Toch niet... Hazel Tatters misschien? Ik heb wel eens verondersteld, dat zij wat meer om mij gaf dan ik eigenlijk verdiende! Is het zoo?

— Ja, zij is het, Harry!

— Maar — wat zou zij voor mij kunnen ten offer brengen?

— Dat is iets, wat ik je niet mag openbaren, Harry! Ik heb beloofd, te zullen zwijgen. Maar werkelijk — zij is een lief, en een heel goed meisje! Men moet nooit de toekomst vooruitloopen, maar wie weet of jij zelf, als je de hardheid en de zelfzucht van de andere vergeten bent, niet de hand zult uitstrekken naar een schat, die je tot dusverre gedachteloos bent voorbijgelopen.

Harry schudde smartelijk ontkennend het hoofd. Hij was nog jong, heel jong, en geloofde inderdaad, dat zijn leven bedorven was, voor goed, door de harteloosheid van een vrouw! Harry Lonsdale had nog heel wat te leeren! Raffles ging dus niet verder op deze teedere zaak door, ofschoon hij daaromtrent optimistische inzichten koesterde, maar vroeg weer:

— Tucker kwam veel bij je aan huis?

— Nog al dikwijls!

— Heeft je moeder je verteld, dat hij er gisteren ook even is geweest?

— Ja, dat zeide zij! Zij herhaalde ook al die vragen — en ik moet zeggen dat ze mij even onbegrijpelijk zijn als haar! U veronderstelt toch niet in ernst....

— Wat ik veronderstel, Harry, houd ik voorloopig nog voor mij! Ik zou niet gaarne iemand betichten, zonder deugdelijke bewijzen te hebben! Het is zoo jammer, dat gij zelf ons zoo weinig terwille zijt! Je verzwijgt eenige dingen, Harry! Begrijp je dan niet, dat dit je zaak moet schaden?

— Ik begrijp het, Mylord — en toch kan ik niet anders! antwoordde Harry, weer op denzelfden doffen toon. Maar dit weet ik, ik moet hier uit — ik moet hier beslist binnen een week vandaan!

— Voor den zeventienden Juni? vroeg Raffles eensklaps.

— Ja, voor den zeventienden Juni! antwoordde Harry. Toen hief hij eensklaps het hoofd op, en keek Raffles aandachtig en met strakken blik aan. Waarom hebt gij juist dien datum genoemd, Mylord?

— O, die viel mij zoo maar te binnen!

— Neen, dat is niet zoo! Ik moet aandringen, Mylord! Waarom hebt gij dien dag juist genoemd?

— Wel — dat is nog juist een week, van vandaag af te rekenen! En gij zelf hebt dat tijdsverloop genoemd! Nu, in een week kan heel wat gebeuren! Hoe kom je aan die wond naast je oog, Harry?

Ook deze vraag was zeer snel gedaan, maar ditmaalscheen de jongen man op zijn hoede te zijn. Hij antwoordde schouderophalend:

— Een ruwe kerel heeft mij met zijn stok geraakt, toen hij zijn hond wilde afranselen!

— Zoo? Gisteren was het een ladder! Maar het is waar — tusschen een ladder en een wandelstok is maar een gering onderscheid! Je houdt veel van sport, is het niet zoo?

— Ja, heel veel! antwoordde Harry kortaf.

— Ik zie dat mijn gevraag je begint te vervelen, mijn jongen, en daarom zal ik nu afscheid nemen! Maar ik druk je nogmaals op het hart, en ik zeg het je in je eigen belang — beken oprecht hoe je aan al dat geld kwam! Dat zal aanstonds je zaak veel goed doen!

— Er zijn nog altijd die vijf bankbiljetten! zeide Harry wanhopig. Als ik maar wist wie

het had kunnen doen!

— Dat gaan wij nu juist ontdekken, mijn jongen! antwoordde Raffles met een glimlach. Geef mij de hand. Ik weet zeker dat je binnen een week hier vandaan zult zijn. — voor 17 Juni!

En nog voor Harry iets had kunnen zeggen had Raffles de spreekcel verlaten, en een oogenblik daarna stond hij weer buiten en haalde diep adem, in de heerlijke, met geuren bezwangerde zomerlucht — en dacht misschien voor een heel kort oogenblik aan wat zijn eigen lot kon zijn, als zijn schrandrheid hem eens voor een oogenblik in den steek liet. Of als het toeval, zijn grootste vijand hem eens den voet dwars zette!

Dat moest verschrikkelijk zijn — het ver-
toeven in een donker, kil, klein hok, terwijl
daarbuiten de zon scheen, de vogels kwinke-
leerden, en de wind de boomkruinen deed
ruischen!

Wat verder stond Brand tegen den kleinen
auto te leunen, en genoot van het verrukkelijke
weder.

— Wel? vroeg hij lakoniek, zoodra Raffles
naast hem stond.

— Wel de koppige dwaas wil niets loslaten!
antwoordde Raffles schouderophalend. Maar
ik ben al bijna zeker van mijn zaak — want
eenmaal heeft hij zich versproken.

— In welk opzicht?

— Hij zeide dat hij in ieder geval voor
17 Juni weer vrij moest zijn! Blijkbaar moet
hij op dien dag een of andere verplichting
nakomen!

— Waarom juist op 17 Juni? vroeg Brand
verbaasd.

— Op dien dag heeft er te Cambridge een
zeer belangrijke bokswedstrijd plaats, Brand!
Het gaat om den titel! in het Welter gewicht!
Battling Kid vecht er tegen Mike Drummer.

Brand staarde Raffles met groote oogen aan,
en prevelde toen:

— Wat kan dat voor Harry Lonsdale te
beteekenen hebben?

— Misschien wel meer dan je denkt!

— Je bedoelt — dat hij zware bedragen
heeft ingezet? Dat hij gewed heeft?

— O ja, dat laatste zal hij ook wel gedaan
hebben — maar dat is toch niet de hoofdzaak
Brand! En zet nu alsjeblieft een ander ge-
zicht, want de straatjongens beginnen op je

te letten!

— Ik zie er zeker niet al te snugger uit?
Dat kan ik mij best voorstellen! moest Brand
bekennen. Jij schijnt hier al licht te zien, waar
ik nog in het dikste duister rondtast! Waar
gaan wij heen?

— Allereerst even naar het huis van Me-
vrouw Lonsdale. Ik wil zijn kamer nog wel
eens zien. Je gaat toch zeker mee?

— Natuurlijk ga ik mee! Mijn belang-
stelling is in de hoogste mate gewekt!

De auto stooft al voort, en tien minuten
daarna kwam hij met een soort schreeuw van
zegepraal tot staan voor het nu reeds wel
bekende huis, waar altijd zooveel vreugde en
levensblijheid hadden geheerscht, en waar-
binnen nu zoo onverhoeds ongeluk en rampen
hun intrek schenen te hebben genomen.

Bowman deed open en bracht de bezoekers
dadelijk in den kleinen ontvangsalon. Zij
troffen daar de oude dame aan. Maar die was
niet alleen. Hazel Tutters was bij haar. Het
jonge meisje sprong dadelijk op met een kleur
van blijdschap en begon, nadat de beide
bezoekers de oude dame hadden begroet:

— Ik heb een half uur van te voren vrij ge-
vraagd op het kantoor, Mylord! Ik kon niet
anders — ik moest wat gaan praten met Me-
vrouw Lonsdale!

— En het heeft mij goed gedaan! zeide de
oude dame. Zij heeft mij getroost, Mylord, beter
dan iemand het zou kunnen! Zij wilde weten
hoe het met mijn jongen ging, maar helaas heb
ik niet veel hoop kunnen geven. Er moet iets
gebeurd zijn, — ik weet niet wat — maar
ernstig genoeg om hem nog langer daar vast te
houden!

— Mevrouw, het is een droeve waarheid dat
de justitie wel buitengewoon vlug is met het
grijpen van een slachtoffer — maar daarentegen
merkwaardig traag, wanneer het er om gaat,
hem weer uit haar klauwen los te laten. Dit
schijnt een menschelijke eigenschap te zijn,
waaraan zelfs die edele, geblinddoekte dame
zich niet kan onttrekken! Heb nog wat geduld
— de jongen zal ongetwijfeld met eere, en zon-
der een enkel spatje op zijn naam uit deze be-
proeving te voorschijn treden. Heeft hij al een
advocaat in den arm genomen?

— Ja, hij heeft een rechtsgeleerde te Londen
geschreven. Die komt hem in den loop van den
dag bezoeken. Alles gaat zoo vreeselijk lang-

zaam! En het is ook de vraag, of Harry hem wel alles zou willen zeggen! Wat kan hem toch wel bewegen, niet ronduit te spreken? Er komen mij allerlei vreemde geruchten ter oore, en ik ben maar een arme, oude vrouw — ik kan niet alles tegenspreken? Mijn man zou zeer groote schulden hebben achtergelaten — slechte menschen praten van een frauduleus bankroet, dat maar juist op het laatste oogenblik verhinderd kon worden — mijn jongen zou maar een klein salaris verdienen — en meer van die akelige dingen!

Het bleef een tijdje lang doodstil in de kamer. Alleen Blackie deed zich gelden. Hij streek zijn zwart lijfje aanhalig langs de beenen van Raffles en Brand, en de laatste had al verstolen de hondeharen van zijn broekspijpen gestreken.

Angstig gingen de blikken van de oude vrouw van den een naar den ander, en haar stem beefde, toen ze vroeg:

— Gij zwijgt allen? Is het dan waar?

Raffles begreep wel dat het tot niets zou dienen, deze dingen langer te verzwijgen voor de oude vrouw. Dat alles moest dezer dagen rechtbaar worden. De kranten konden niet altijd voor haar verborgen worden gehouden — en anderen zouden het misschien op een heel andere wijze vertellen!

— Het is waar, Mevrouw! zeide hij rustig. Maar Harry heeft dat alles betaald tot den laatsten cent! En dit alles ofschoon zijn salaris inderdaad gering is!

— Maar — hoe kan dat? Hoe is dat mogelijk? vroeg de oude vrouw handewringend. Hoe kwam hij aan al dat geld? Waarom liet hij mij in weelde leven, terwijl...

— Omdat hij zoo innig veel van U hield, Mevrouw! antwoordde Raffles, meer ontroerd dan hij zich zelf wilde bekennen. Dit is zeker — hij moet met het een of ander heel veel geld verdienen. Misschien is het speculatie, misschien is het wedden — misschien is het ook wel heel iets anders! Maar het is eerlijk — daarvan ben ik overtuigd! Het is alleen maar iets, wat hij U, als zijn moeder, onmogelijk durft of wil bekennen. Maar wij zullen het uitvinden — en gij zult hem in ieder geval vergeven? niet waar?

— Mijn jongen kan niets doen, waarover ik mij zou hebben te schamen, Mylord! zeide de oude dame, en ze keek Raffles rechtaan.

Deze zeide niets. Hij had daaromtrent zijn eigen gedachten. Misschien zou de oude dame

nog een zware beproeving hebben te doorstaan. Hij was opgestaan, en vroeg nu:

— Mag ik nog even zijn kamer zien?

— Natuurlijk! Wil jij soms meegaan, Hazel? Ik voel mij wat vermoeid!

— Natuurlijk kunnen wij het alleen af, Mevrouw, zeide Brand vlug. Het is veel beter dat gij U rustig houdt. Wij weten den weg wel te vinden!

De oude vrouw werd in haar leunstoel neergezet, dicht bij het raam, en het drietal verliet het vertrek, en ging naar de werkkamer, op den voet gevolgd door den nieuwsgierigen Blackie, die van al dat heen en weergeloopt niets begreep.

Daar binnen was niets aangeroerd, naar het scheen. Raffles liep wat heen en weer, nam hier en daar een sporttijdschrift op, bladerde er eens in, en zei toen glimlachend:

— Brand, wil je zoo goed zijn en de datums eens overschrijven van de tijdschriften die ik je nu zal opgeven? Ik begin! „Sporting Life, van 25 Mei — Boxing van 25 Mei — Land and Water van 1 Juni — en The Boxer van 8 Juni!”

— Het staat er! zeide Brand, die in zijn notitieboekje had geschreven. Mag ik Mylord vragen, wat hij voor bijzonders aan die tijdschriften opmerkt?

— Wel, allen zijn incompleet! Uit allen is zorgvuldig een bladzijde gescheurd! Wij zullen die tijdschriften eens laten komen, en dan eens nagaan, wat er wel op die ontbrekende pagina's kan hebben gestaan!

Brand dacht een oogenblik na, en riep toen uit:

— Wacht eens — van „Land and Water” geloof ik het mij heel goed te herinneren! Ja zeker! Op deze bladzijde moeten de portretten hebben gestaan van Battling Kid en van Mike Drummer!

— Dat dacht ik wel, zeide Raffles langs zijn neus. Nu, bestel die tijdschriften maar eens! Blackie, je bent een lief hondje, maar je hartelijkheid is lastig! Je haren zullen er mijn heele leven niet zijn af te krijgen! Vertel mij eens, Juffrouw Hazel — droeg Tucker dezer dagen soms nieuwe kleren?

Het meisje, dat met een hoogen kleur was rondgegaan in den kamer van den man, dien zij zoo lang in stilte had lief gehad, wendde haar verbaasd gezichtje naar hem toe, en zei:

— Tucker? Een nieuw pak? Wacht eens —

ja zeker — Hij droeg er sedert drie dagen een —
en hij geurde er erg mee!

— Weet U misschien ook hoe lang geleden
hij hier voor het laatst aan huis is gekomen?

— Gisteren!

— Ja, maar ik bedoel daarvoor!

— Dat is minstens 14 dagen geleden! Maar

wat....

— Neen, gij zult Uw nieuwsgierigheid nog
wat moeten beteugelen! viel Raffles haar glim-
lachend in de rede. Misschien hebben wij over
een paar dagen al zekerheid! Hondharen en
sporttijdschriften kunnen vaak heel wat aan
het licht brengen!

◆

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

◆

HOOFDSTUK VI.

„BATTLING KID”.

Het meisje had een portret gevonden van Leonore Tumble — maar het stond niet langer overeind op de schrijftafel maar was daarop plat neergelegd, met de achterzijde naar boven — waarschijnlijk door de verontwaardigde moeder van Harry, die het gezicht van het koudhartige meisje niet langer wilde zien.

En terwijl zij er naar keek, met een donkere uitdrukking in haar mooie oogen, bekeek Raffles iets anders — het slot van de jalouzie, waarmee het bureau gesloten kon worden.

Hij had er een vergrootglas gevonden, en gebruikte dat bij zijn arbeid. Brand sloeg hem daarbij aandachtig gade.

Natuurlijk had hij reeds lang ingezien, dat Raffles een bepaald spoor volgde. Hij wist ook heel goed, dat dit spoor leidde naar Jack Tucker. Raffles geloofde vast en zeker, dat deze jonge man na elfen, den dag tevoren, stilletjes was binnengedrongen, en de vijf bankbiljetten in het laadje van het bureau had weten te leggen.

Maar dan kon het ook niet anders, of Tucker was de dief! En hij moest Harry wel zeer haten! En die haat had hij voortreffelijk weten te verbergen, totdat hij zijn kans schoon zag!

Het was nu maar de vraag, hoe men dit alles zou kunnen bewijzen!

Na een kwartier ongeveer zeide Raffles plotseling:

— Ik geloof niet dat wij hier nog iets te zoeken hebben, Brand! Wil je dit papier eens in je zak steken?

Brand nam het velletje dun schrijfmachinepapier aan dat Raffles hem toestak. Er was, tamelijk vaag, maar toch nog duidelijk zichtbaar, een afdruk van een schoen op te zien.

— Die heb ik voor de vensterbank kunnen

nemen! op het vloerkleed! zeide Raffles zachtjes. Neen, niet vouwen, maar oprollen! Zoo is het goed! Je ziet dat ik de hak en de punt met potloodstreepjes wat nader heb aangeduid! Dit en de hondharen zullen den indringer misschien wel een paar onaangename oogenblikken bezorgen!

Brand had het rolletje papier heel voorzichtig in zijn zak laten glijden, en de beide vrienden namen hun hoeden.

— Miss Hazel, begon Raffles, gij zult wel weten, dat Harry een advocaat heeft besteld?

— Mevrouw Lonsdale zeide het mij! Hij moet den duursten en den besten nemen die er maar te krijgen is! Geloofst gij — wat dunkt U — zou men mij bij hem toelaten — als ik met Mevrouw Lonsdale meeging?

Het meisje had een hooge kleur gekregen, wat haar allerliefst stond, toen zij deze vraag deed.

— Het zou in ieder geval te probeeren zijn! zeide Raffles, met een glimlach.

— Zou — zou Harry het niet heel dwaas vinden? Ik — hij heeft nooit op mij gelet, van het oogenblik af dat die — die andere zijn belangstelling wekte!

— Voor zoover ik kan nagaan, Juffrouw Hazel, is die andere nu voor goed uit zijn leven verdwenen, en als ik nog eenig begrip heb van menschelijke gevoelens, dan kan dat alleen maar tot voordeel strekken! Hij heeft een tijdlang langs een pad geloopt, met geblinddoekte oogen, en zoo kon hij den diamant niet zien, die daar terzijde van zijn weg lag! Maar nu is die blinddoek van hem afgerukt, en — als hij wijs is, zal hij den schitterenden steen opnemen! Maar nu moeten Mijnheer Brand en ik werkelijk

gaan — Het wordt tijd!

Een oogenblik daarna stonden de twee mannen weer buiten, en liepen haastig op hun auto toe.

— Waar gaan wij nu heen? vroeg Brand zacht, zoodra hij naast Raffles zat.

— Naar het huis van Tucker, antwoordde Raffles, na zijn horloge te hebben geraadpleegd. Hij zal wel thuis lunchen.

— Wat wil je er doen?

— Ik wil zijn nieuw pak te zien vragen, en — de maat van zijn schoenen eens opnemen!

— Je gelooft dus werkelijk, dat hij....?

— Ik ben nog wel niet zeker van mijn zaak, Brand, maar binnen een kwartier zullen wij weten, waaraan wij ons te houden hebben!

De auto reed snel voort, en 20 minuten later stond zij stil voor een vrij groot huis in een der voornaamste zijstraten van den hoofdweg, die Ware in twee ongeveer gelijke deelen scheidt, en die een onderdeel vormt van den grooten rijksstraatweg tusschen Londen en de groote steden in het Noorden.

Tucker woonde daar op kamers, op de eerste verdieping, en het dienstmeisje dat Raffles de deur opende, zeide dat Mijnheer zoeven was thuis gekomen van het kantoor.

Zij wist echter niet, of hij gestoord kon worden. Maar toen Raffles zijn naam en titel noemde, liep zij toch haastig heen, en wilde reeds de trap bestijgen, toen Raffles haar zachtjes terugriep en tot haar verwondering vroeg:

— Luister eens, meisje — is het jouw taak, de kleederen van mijnheer Tucker te reinigen?

— Ja, Mylord, zeker — maar....

— Heb je zijn blauwe, nieuwe pak gisteren onder handen gehad?

— Ja, Mylord!

— Zaten er hondeharen op?

— Verschrikkelijk! Ik heb wel een kwartier moeten schuieren.

— Zwarte?

— Ja, zwarte! Maar....

— Zoo is het al goed, meisje! Hier is een kleinigheid, ter aanvulling van je bruidschat! En denk erom — geen woord over wat ik je nu vroeg aan Mijnheer Tucker! Het is een grapje, begrijp je?

Heel verbaasd, maar opgetogen over de ruime fooi liep het kind haastig de trap op, en Raffles en Brand volgden haar op den voet.

Zij stonden op het ruime portaal te wachten,

tot dat het meisje weer te voorschijn kwam, en een beetje bedremmeld zei:

— Mijnheer Tucker zegt — als het niet te lang duurt....

— Niet heel erg beleefd van Mijnheer Tucker! zeide Raffles meesmuilend. Nu, wij hebben aan een paar minuten genoeg!

En hij trad binnen, door Brand gevolgd, en stond tegenover Tucker, die blijkbaar niet erg in zijn humeur was, en die nog al ongeduldig op de voor de lunch gedekte tafel trommelde.

Raffles begon onmiddellijk:

— Ik bied U mijn excuses aan, waarde Mijnheer Tucker, ook namens Mijnheer Brand. Wij zien dat gij juist wildet beginnen, den inwendigen mensch te versterken. Iemand met Uw drukken werkkring heeft veel voedsel nodig! Wij zullen het kort maken! Gij moet weten dat ik veel belang stel in Harry Lonsdale, die, naar gij wellicht zult weten, in arrest is gesteld onder verdenking van diefstal.

— Daar heb ik van gehoord, Mylord! zeide Tucker. Hij schijnt in U een machtigen beschermer te hebben gevonden. Ik kan mij echter niet begrijpen....

— O, gij zult het spoedig genoeg doorzien! zeide Raffles op zijn vriendelijksten toon. De zaak is, dat ik gaarne eens de schoenen zou willen zien, die gij eergisteren droeg! Om nauwkeuriger te zijn — in den laten avond van eergisteren!

— Heel eventjes vertrok het gelaat van Tucker, maar Brand moest erkennen dat hij zich uitstekend hield, en de stem van den knaap beefde zelfs niet, toen hij knorrig zei:

— Mylord, ik weet de eer van Uw bezoek te waardeeren, maar ik betwijfel of het wel de tijd is voor grapjes van dien aard! Wat hebben mijn schoenen met de zaak te maken?

— Wel, heel veel! Maar als gij dan de schoenen niet wilt toonen, hebt gij er dan bezwaar tegen, ons het pak van blauwe cheviot te laten zien, dat gij op dien avond hebt aangehad? Ziet gij — het is mogelijk, dat mijn scherp oog er nog een zwart hondehaar op vindt, dat door het dienstmeisje vergeten is! Een haar van Blackie!

Tucker stond een kort oogenblik zoo stil, alsof hij niet langer leefde, alleen zijn oogen hadden een kwaadaardige, loerende uitdrukking gekregen.

En voor Raffles of Brand erop verdacht wa-

ren, deed Tucker, onder het slaken van een gesmoorden vloek een geweldigen sprong naar de deur achter zich, en was het volgende oogeblik in zijn slaapkamer verdwenen.

Er klonk een scherp, metalen geluid — de grendels werden voorgeschoven.

Raffles en Brand wierpen zich uit alle macht tegen de deur, maar de oude huizen in zulke kleine plaatsen hebben betere en steverige deuren, dan de moderne stadshuizen!

Het duurde wel een kostbare minuut, voor zij er in slaagden het paneel open te rammen met behulp van een zware leunstoel.

De slaapkamer was verlaten!

De vogel was gevlogen! Brand wees veel beteekenend op het kleine deurtje recht tegenover de verbindingsdeur. De twee mannen liepen erop toe. Het bleek toegang te geven tot een achtertrap, voor de bedienden bestemd.

Natuurlijk had het geraas het geheele huis in opschudding gebracht, en van alle kanten kwamen men toelopen.

Maar Raffles was naar een raam gesneld dat op straat uitzag, en had het opengeworpen. Hij keek naar beneden — van zijn auto was niets meer te bespeuren! Het was duidelijk dat Tucker een dankbaar gebruik had gemaakt van dat snelle voertuig, en het op gang had weten te brengen, ofschoon Raffles het startsleuteltje in zijn zak had.

Een drommels handige knaap, Mijnheer Tucker, zeide Raffles zich weer oprichtend. Nu, wij behoeven nu natuurlijk niet langer te twijfelen! Hij is de dader! En wij hebben het aan onze eigen domheid te wijten, dat hij ons kon ontsnappen! Hij heeft wel 5 minuten voorsprong — maar wij zullen toch ons best doen, hem nog in handen te krijgen!

Eenige seconden later waren telefoon en telegraaf in werking gesteld. Een half uur nadat het eerste bericht van de vlucht van Tucker de draden had doen trillen, vond men den tweezitter terug aan de grens van een der grootste havenplaatsen. Over het nummerbord was een plaid gehangen. De benzine was tot den laatsten druppel opgebruikt. In die stad begon men natuurlijk aanstonds naar Tucker te zoeken, maar zonder hem te kunnen vinden.

Brand ging den teruggevonden auto ophalen, maar toen hij terugkeerde, laat in den middag, vond hij Raffles in een zeer slecht humeur.

— Is Harry op vrije voeten gesteld? vroeg hij

dadelijk.

— Dat kun je begrijpen! riep Raffles, en zijn grijze oogen fonkelden. Bullfinch wil heel graag gelooven, dat Tucker bij de zaak betrokken is, ja, hij wil zelfs aannemen, dat hij het gedaan kan hebben — maar Harry blijft net zolang in het cachot zitten, totdat Tucker is teruggevonden, en een bekentenis heeft afgelegd, of zoodanig met bewijsstukken overstelpt kan worden, dat ontkennen hem toch niets zou baten!

— Mij dunkt dat hij onmogelijk lang op vrije voeten kan blijven!

— Wat hebben wij daaraan? Harry moet vrij! En niet over vier of vijf dagen, maar aanstonds!

— Dat is alles goed en wel — maar de arme jongen zal toch nog geduld moeten hebben tot de justitie Tucker in handen heeft!

— Brand, hij kan geen geduld hebben — er is toch al een kostbare tijd verloren gegaan — en als hij op 17 Juni niet kan doen wat hij zich had voorgenomen — dan raakt hij om te beginnen, de 7500 Pond kwijt, die hij te Cambridge op de bank heeft gestort, en zeer waarschijnlijk nog een heel groot bedrag, dat hij volstrekt noodig schijnt te hebben!

— Maar voor den drommel, ik begrijp volstrekt niet... viel Brand uit.

— Ik ben zoeven, terwijl je de auto ging halen, bij hem geweest, Brand, en ik weet nu alles! En omdat ik alles weet — mag er geen tijd verloren gaan! Kom mee, dan zal ik je alles mededeelen.

Het deftige, stille Ware verviel letterlijk van de eene sensatie in de andere!

Den volgenden morgen was de jonge Lonsdale uit zijn cachot ontsnapt! Men vond den agent, aan wien de bewaking was toevertrouwd, in een toestand van verdooving, en de cachotdeur was keurig geopend, zonder een spoor van braak te vertoonen.

De vluchteling had waarschijnlijk zijn weg gekozen door de gang, die op de binnenplaats uitkwam, na nogmaals een deur te hebben geforceerd, en was toen blijkbaar over den hoogen muur geklouterd.

Zelfs voor een beginneling op het gebied der recherche was het aanstonds duidelijk, dat Lonsdale helpers had gehad. Het was volkomen onmogelijk, dat hij eigenhandig de deur van zijn cachot had opengemaakt, den bewaker had

kunnen bedwelmen, en zonder eenige hulp over een muur van drie meter hoogte zou zijn geklommen.

Men meende sporen van breede luchtbanden te vinden, aan den voet van dien muur, en met die zeer vage aanduiding moest men zich tevredenstellen. De politie zocht zeer ijverig, dat moest men haar nageven, maar zij vond volstrekt niets, niet het allergeeringste spoor.

Overigens bleef ook Tucker onvindbaar. Het leek wel alsof de beide jonge mannen door den grond waren gezonken.

Het werd 14, het werd 15, het werd 16 Juni — Mijnheer Bullfinch was tot een toestand van halve razernij vervallen, en nog altijd geen spoor — volstrekt niets!

En het was wel zeer zonderling, dat noch Mevrouw Lonsdale, noch de kleine Hazel zich al te veel van die plotselinge verdwijning schenen aan te trekken.

Natuurlijk was het huis van de oude dame van kelder tot zolder doorzocht, tot tweemaal toe zelfs, maar zij had het rustig toegelaten, met een vreemd, een beetje melancholiek glimlachje op het aristocratische gelaat, dat de kleur had van oud ivoor.

En zoo naderde de ochtend van den 17den Juni.

De groote zaal van „Olympic Hall” in Cambridge was gevuld met een roezemoezige menigte, duizendkoppig, en blijkbaar aan een groote opwinding ten prooi.

In het midden van de reusachtige ruimte wierpen vier kolosale lampen een melkwit, fel schijnsel op den boksring. De sneeuwitte koorden waren strak getrokken om de verhooging.

Het was zoo vol, dat men slechts met moeite een gangpad had weten vrij te houden, tusschen dit platform, en de kleedkamer der bokkers.

En het was niet alleen vol, het was ook onrustig, er heerschte een vreemde spanning in de toeschouwersruimte, die bijna donker was, vergeleken met het helle schijnsel daar in het midden.

Er was iets geheimzinnigs gebeurd, en niemand begreep eigenlijk het ware, ofschoon talloze geruchten de ronde deden. De aanplakbiljetten buiten aan het gebouw en de sportberichten vermeldten wel degelijk een ontmoeting tusschen de beiden Weltergewichten Battling Kid en Mike Drummer.

De laatste was genoeg in de openbaarheid getreden — zijn manager had een oorverscheurende reclame gemaakt voor zijn poulain. Bekende sportjournalisten hadden zijn training bijgewoond, en hadden hem zien sparren. Iedere dag waren er berichten over hem verschenen. Hij moest in een uitmuntenden vorm zijn, en de kenners verzekerden, dat Battling Kid weinig kans tegen den titelhouder had!

Maar zonderling — deze laatste was onzichtbaar gebleven! Geen sportjournalist had tot zijn eenzaamheid kunnen doordringen! Niemand wist waar hij zich oefende, niemand wist iets van zijn vorderingen — van zijn conditie — en van daar die hevige onrust! Want de wedders wisten volstrekt niet meer wat zij moesten doen! Er was zelfs al gefluisterd, dat de aanplakbiljetten logen, en dat Kid heelemaal niet zou boksen.

Er waren nu vier partijen achter den rug, en men had er nauwelijks naar gekeken.

Maar nu ging er eensklaps iets als een zware zucht door de rijen der toeschouwers. Daar over het gangpad kwam een man aanloopen, in een gebloemde kamerjapon gewikkeld, die met een lenigen sprong tusschen de touwen door op het platvorm wipte, dadelijk gevolgd door zijn helpers met hun emmers en sponzen, hun azijn en hun masseerhandschoenen!

En ergens in de zaal klonk een enkele, korte vrouwenkreet, die te loor ging onder het stijgend lawaai, en de wilde kreten. Want velen hadden den man herkend. Het was Battling Kid! Er werd geklapt en geschreeuwd, en toen hij zijn kamerjapon afwierp, en het witte schijnsel neerplaste om zijn gestalte, begonnen onmiddellijk de weddenschappen — zooals men op de renbaan pas zijn geld durft inzetten als men de proefgalop gezien heeft.

De huid van den jongen man was glanzend, de spieren waren maar even zichtbaar, alles wees op ingehouden kracht en op weergalooze vlugheid.

En daar kwam Mike Drummer ook al aanloopen! Men riep tot elkander dat hij dien middag maar juist even zijn gewicht had kunnen halen, en zelfs een zweetkuur had moeten doen, om zijn overtollige halve ons kwijt te raken.

Hij was sterk gebruind, en zag er grimmig, vastberaden uit. Zoo grimmig en vastberaden, dat de weddenschappen onmiddellijk een ande-

ren keer namen.

Toen de gong voor de eerste maal klonk, was er 6:1 op Mike gezet.

Het bleek aanstonds dat de titelhouder streefde naar een vlugge en afdoende beëindiging. Hij viel onmiddellijk vinnig aan, en in de eerste ronde werd Battling Kid zelfs een paar malen door den ring gedreven, maar zonder eenig nadeel op te loopen, behalve dat een wonde aan den rechterslaap, die blijkbaar pas geheeld was, opnieuw werd opengehaald door een venijnigen hoek.

De gong klonk en de beide boksers begaven zich naar hun hoeken. En de gezichten der wedders werden hier en daar heel lang. Want Battling Kid was glimlachend naar zijn stoel gegaan, terwijl Mike er een beetje mistroostig uitzag.

Het was duidelijk aan hem te zien, dat hij een misrekening had gemaakt. Hij had stellig gehoopt, reeds in de eerste ronde, een beslissing te kunnen forceeren, door krachtig en wild aan te vallen.

Zoo kwam het, dat hij de tweede ronde met een weinig minder zelfvertrouwen inging.

De ronde was nog geen vijftien tellen oud, of Kid plaatste, na een schijnstoot, een geweldigen „direct” op de kaak van zijn tegenstander, die Mike voor een kort oogenblik „groggy” maakte. Hij wist zich nog juist bijtijds te herstellen om een maagstoot te ontgaan, met verkorten arm toegebracht. Zijn gezicht werd nog grimmiger, toen hij vlug achterelkaar links en rechts stootte. Alleen de rechtsche stoot trof gedeeltelijk doel. En dat was zijn laatste.

Battling Kid had zijn tijd en zijn kans heel bedaard en nauwkeurig afgewacht.

Zich losmakend uit een clinch, deed hij bliksemsnel een stap terzij. Mike hield de linker vuist op, om af te weren — toen hij had moeten stooten! Sneller dan de gedachte kromp Kid als het ware in elkaar, toen ontspande zich zijn lichaam als een stalen veer, en over den tot afweer uitgestrekten arm van den ander heen trof zijn linker vuist Mike op de juiste plaats.

De armen van den titelhouder vielen slap langs zijn lichaam neer, en hij begon heel zachtjes en langzaam heen en weer te zwaaien. Kid had hem nogmaals kunnen raken, als hij wilde, maar hij zag te goed, dat zijn tegenstander rust behoefde — en hij liet hem kalmpjes zwaaien, en Mike gleed langs de touwen neer, deed

nog een hopelooze poging om zich op te houden, en strekte zich toen op zijn rug uit, met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat, als iemand die een zware taak zoo goed mogelijk heeft verricht, en nu rustig wil gaan slapen.

En de scheidsrechter telde met groote armzwaaien:

— Acht — negen — tien — *out!*

Er steeg een waar gebrul op, maar boven alles uit klonk een meisjesstem, die bijna jammerend riep:

— Harry! O, Harry!

De overwinnaar keek snel op, en de glimlach stierf weg van zijn jong gezicht waarover traag een dun bloedstraaltje gleed.

Hij deed een stap naar de touwen toe, maar reeds hadden zijn helpers zijn rechterarm bij den pols gevat en hieven dien omhoog, terwijl het gebrul in kracht toenam. En toen verdween hij plotseling uit het gezicht, als voortgezweept door het gejuich en het geschreeuw achter hem.

Maar Harry Lonsdale, alias Battling Kid, kwam toch pas weer boven water, toen men, drie dagen later, den heer Tucker arresteerde, juist toen hij zich aan boord wilde begeven van een schip dat naar Zuid-Amerika zou vertrekken.

Tucker gaf het toen heel verstandig maar op, en legde een volledige bekentenis af. Hij had reeds vaker bedragen van de Bank gestolen, maar bij deze gelegenheid had hij zich in het bijzonder willen wreken op Lonsdale, omdat die het hart van Leonore Tumble had weten te veroveren. Inderdaad had hij vijf van de gestolen banknoten in de schrijftafel van Harry verborgen.

Toen Brand het bericht aan Raffles voorlas, zeide deze, gemakkelijk achteroverleunend in zijn stoel:

— Nu, dan kunnen wij onzen jongen bokser wel weer in de openbaarheid brengen! dunkt mij.

— Je zult toch niet zoo dwaas zijn, te laten merken dat wij hem hebben bevrijd?

— Zoo dom zal ik niet zijn!

— Vertel mij eens — hoe kwam je toch eigenlijk op de gedachte, dat Harry en Battling Kid een en dezelfde persoon waren?

— Beste Brand — ik moest wel op die gedachte komen! Ik wist dat op 17 Juni te Cambridge om den titel gebokst zou worden. Daarbij versprak hij zich al! De uit de tijd-

schriften gescheurde pagina's bevatten allen zijn portret! Hij wilde natuurlijk tot iederen prijs vermijden, dat zijn moeder zijn geheim doorgrondde. Bij informatie bleek het mij, dat het bedrag dat hij te Cambridge gestort had, niets anders was, dan de waarborgsom — ongeveer de helft van de beurs.

— En dat alles om zijn moeder een onbezorgd leven te geven?

— En om de nagedachtenis van zijn vader volkomen te kunnen zuiveren, Brand!

— En dus was die wonde aan zijn slaap . . . ?

— Die had hij opgelopen bij een bokspartijtje in Londen! Het wordt nu wel duidelijk waarom hij niet wilde bekennen, waar hij dien avond geweest was! En ook waarom het eerst een wandelstok — en vervolgens een ladder, of omgekeerd werd! Nu, die laatste wedstrijd heeft hem bijna 10.000 Pond opgeleverd en hij heeft zijn moeder moeten beloven, er het boksen nu voor goed aan te geven! Dat zal ook de kleine Hazel genoeg doen, die wel gauw zijn vrouw zal worden!

De volgende aflevering bevat:

HET STUK D. M. 12

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885